diasporiana.org.ua

СВІТ НА ВЕСЕЛО

жарти й веселі оповідання

1955

Обкладинка
Михайла Дмитренка

ВСТУПНЕ СЛОВО,

АБО ВИЙНЯТКИ З ДОКТОРСЬКОЇ ДИСЕРТАЦІЇ

— Докторе, — зверещала якась молода жінка влітаючи до моєї кімнати, — я вже маю всього вище вух. Скажіть мені, але відверто, що властиво мені бракує?

Я глянув на неї і поставив діягнозу:

— Ласкава пані, мушу сказати вам три речі: поперше вам треба стратити на вазі принаймні пятьдесять фунтів, по друге, ви повинні вживати тільки одну десяту пудру і шмінки, а по третє я тільки мистець, лікар мешкає в других дверях.

І уявіть собі, вона не зімліла.

Ні. Тільки сказала, взявшись попід боки:

— Ну і глядіть, а ви такі до нього страшенно подібні.

З черги я мало не зомлів.

— Але ж ласкава пані, я ж зовсім не подібний до доктора Синенького.

Вона зідхнула і вийнявши якісь папірчики з торбини, додала:

— Навпаки, мій пане, і ви і він довжні моїому чоловікові 100 долярів і з обох вас трудно їх сколектувати.

Очевидно вона і цим разом нічого не сколектувала.

Бо я не страшків син. О, ні. Страх? Я взагалі нічого не боюся.

Якось то мій синок підійшов до мене і питає:

— Татку, ти не боїшся корови?

— Очевидно, що ні.

— А великої, зеленої гусениці?

— Також ні.

— А великого, кусливого джмеля?

— Ні!

— А як гремить і блискає, ти не боїшся?

— Ні, синку, зовсім ні.

— О, як я бачу, то ти, тату, не боїшся нічого на світі, крім мами.

Модерні діти є взагалі страшні.

Одного разу мій син наброїв і я мусів його покарати.

— Синку, — кажу, — ти був нечемний і мушу тебе набити, а це справляє мені біль.

А він закопилив губки і каже:

— Ну бачиш, татку, ліпше ти мене не бий і тебе не буде боліти.

А коли я вже при дітях, то треба згадати і про політику. Бо так скажіть самі, чи наша політика не є подібна до дитячих іграшок?

Бо що то є політик?

Політик, мої панове, це такий чоловік, що може розгойдати човен так, щоб переконати всіх, що на спокійному озері зірвалася страшенна буря.

Я пригадую собі благословенні часи ді-пі зборів. Якось у нашому таборі відбувалися вибори до таборової ради. Я забув про них, а коли пригадав, осталось уже тільки дві хвилини до закінчення голосування. Лечу до великої залі, де відбувалося голосування, підбігаю до голови комісії, що збирала голоси і кажу:

— Пане професоре, чи вже запізно, щоб і я міг віддати свій голос?

А він до мене:

— А на кого ви хочете голосувати?

Я пригадую собі один передвиборчий мітінг на американській зоні. Промовляв д-р Р. Коли скінчив говорити, забрав голос якийсь старший чоловік.

— Ми багато дечого чували про вас... — зачав він.

Але тут зірвався д-р Р. і гукнув:

— Але нічого не можете мені доказати!

Політика взагалі делікатна штука. Раз зустрінув я одного знайомого священика, як він виходив із залі, де відбувалося засідання Української Національної Ради.

— Де ви так поспішаєте, отче? — запитав я.

— Молитися.

— За наших послів, членів Національної Ради?

— О, ні, — відповів священик, — як я побачу, що вони зсіли радити про справи української нації, я негайно поспішаю до церкви молитися за українську націю.

Памятаю як раз один із наших політиків викликав одного мойого приятеля на дискусію. Всі нетерпеливо дожидали її. Таборова преса вкінці знайшла мого приятеля і запитала його, що він думає про майбутню дискусію.

— Взагалі не думаю, бо не збираюсь із тим типом диспутувати.

— Ви його боїтеся?

Мій приятель згірдливо здвигнув раменами і розповів представникам преси таку історію:

— Одного разу скункс викликав льва на поєдинок. Лев відмовився.

— Гей, — сказав скункс, — ти мене боїшся?

— Можливо, бо ти, скунксе тільки будеш мати честь, що поєдинкувався із левом, натомість кожне сотворіння, яке мене зустріне довгі місяці опісля здалека чутиме, що я мав щось до діла зі скунксом.

А коли я при політиці, то варта пригадати одного нашого кандидата, який кандидував до сойму з рамені радикальної партії. Приїхав він на село, люди зібралися, а він говорить:

— Я є такий обізнаний з господаркою, що краще не може бути. Я можу робити все, що на господарстві потрібно. Вмію орати, сіяти, доїти корови, навіть коня підкувати потраплю. Напевно ніхто із вас не може назвати такої господарської функції, якої я не вмів би виконати.

І серед тишини, яка наступила після того, прорвався голос із заднього ряду:

— А вмієте зносити яйця?

Бо політика, як кажуть, це найстарша професія у світі.

Раз зустрілися лікар, архітект і політик і зачали спорити між собою, чия професія старіша.

— Панове, — казав лікар, — вам відомо, що Ева сотворена була із Адамового ребра. Чи ж не була це перша операція в історії?

— Може, — відповів архітект, — але ще перед тим світ повстав із хаосу, а це вимагало архітекта.

— Ну, ну, — перервав політик, — а скажіть мені, хто сотворив хаос?

І лікар і архітект і я враз із ними мусимо погодитися, що коли вже йдеться про хаос, то його ніхто не вміє так скоро створити як політики.

І цього мені не треба доказувати, бо коли кожен із вас оглянеться довкруги себе, то доказів на моє твердження знайде доволі.

Аполінарій Паяццо, доктор

*

Підчас провірки мешкань в одному з міст УРСР, службовик МВБ натрапив на таке: У кам'яниці мешкав чоловік з жінкою в осібних квартирах. По советських законах це заборонено. Він кличе чоловіка і жінку на перевірку.

— Ви чоловік і дружина?

— Так, — відповіли обоє в-голос.

— Чому ж не мешкаєте разом?

— Бо в мене є любовник, — відказала жінка, збрехавши.

— Ну, як так, то можете жити в осібних квартирах.

*

У Львівському університеті в т. зв. УРСР, йдуть екзамени. На юридичному факультеті один з студентів дістав таке запитання:

— Кого не вільно на території СССР арештувати?

— Того, хто вже сидить.

*

Відбувається лекція в школі, в теперішній Польщі. Учителька звертається до кляси з запитанням — хто пояснить значіння слова "трагедія".

— На вулиці зударились два самоходи, — каже один хлопець.

— Ні, це, радше, випадок нещастя, — говорить учителька. — Хто знає інше пояснення?

— На морі затопився корабель, — каже другий.

— Це також нещастя і велика втрата.

— Помер товариш Маленков! — вихопився третій хлопець.

— Так, добре, ти вже близько правди, — похвалила учителька хлопця. — А чому ти думаєш, що смерть товариша Маленкова була б трагедія?

— Бо це не є ані нещастя, ані втрата.

*

— Я знаю спосіб, як зактивізувати тут народжену молодь українського походження!

— Який же то спосіб?

— Пустити чутку, що скитальці хочуть опанувати всі асекураційні товариства.

*

— Мамусю, чи люди родяться в землі?

— А то чому мали б в землі родитися?..

— Бо наш новий сусід питався вчора тата: "Ти звідки таку бабу викопав?"

*

— Ви за що арештовані?

— За скору їзду автом.

— А ви за що?

— Я за повільну.

— Як це може бути?

— А так, що заповільно тікав у краденому самоході.

*

— Як вам пані проминула ця зима?

— От так, на крутанині: між чоловіком і форнесом. Що одне загрію, то друге захолоне.

*

— Знаєш, мій татко потрапить обголитися не вимаючи з уст папіроса.

— Овва, а моя бабуся вміє обтяти собі нігті на ногах не знімаючи панчіх...

*

— Скажи Івасю, чи свиня це пожиточне сотворіння?

— То залежить, чи вона є чоловіком, чи звіриною.

— Стидайся, Фред, маєш щойно тринадцять літ, а вже куриш папіроси. Що буде з тебе, як виростеш?

— Буду знати, як переконувати свого сина, щоб не курив.

*

— Славку, ходи зараз вчитися.

— Не піду мамусю...

— Чому?

— Бо тато все каже, що тепер на світі добре поводиться тільки дурним.

*

Бабуся: Моя дитинко, дістанеш десять центів, як не будеш більше говорити таких поганих слів.

— Внук: Е, бабусю, я знаю таке одне погане слово, що варта найменше пів доляра.

*

Івась: Мій тато є директором в бюрі, а твій що?

Джеррі: Мій? Один є послом, а другий старшиною при флоті.

*

На годині рисунків малий Петро рисує хату. Все нарисував, забув тільки комин. Учитель переглядає рисунок і каже:

— Ти забув щось іще нарисувати. Щось, що мусить бути на кожній хаті.

— Ага!, — пригадав собі Петрусь, — моргедж. Але як то його нарисувати?

*

— Івасю, не тягни кота за хвіст.

— Я не тягну, мамо, я тільки тримаю його за хвіст, а він сам тягне.

*

— Гей, Йойна, як ідуть твої інтереси?

— Чисто як клярнет...

— А то як?

— А так, що ледве заткаю одну дірку, вже відчиняється друга.

*

Лікар: Що? Ви вже хочете пива? Та ж я ще перед місяцем заборонив вам уживати алькоголь.

Хворий: Та ніби так, пане доктор, але я думав, що в нашу атомічну добу медицина також робить якісь поступи.

*

— Я чула, що ваш чоловік нарешті дістав працю. Вже зачав працювати?

— Не тільки зачав працювати, але вже й штрайкує.

*

— І ви кажете, що ви патріот, мистер Екс? Та ж ви замість іти до своїх, то все купуєте у чужих. Нехтуєте гаслом "свій до свого".

— Але ж, мій пане, — оправдується патріот, — ви не знаєте справи. Ніхто так не нищить чужої торгівлі і промислу, як я. Уявіть собі, я купую вправді усе в чужих, але за те на кредит. І очевидно не плачу. Чи ж із часом не доведу я їх до руїни?

*

В часі камерного концерту в Торонті входить на залю якийсь запізнений гість. Шукаючи місця, поводиться досить невважливо, викликуючи чимало заколоту.

— Тссс... Тсссс... — відзивається хтось.

— О, — здивувався запізнений гість, — то вже всі сплять?

*

— Чи ви читали, що кожна чарка горілки скорочує ваше життя на пять годин?

— Не тільки читав, але вже й вичислив, що мене від трьох літ уже на світі немає.

*

— Пані Надю, ви, як бачу, маєте досить тих візит, що тільки забирають час. Чому не спробуєте моєї методи?

— А яка ваша метода, пані Апольоніє?

— Коли дзвонить дзвінок, я скоренько натягаю капелюх, плащ і рукавички заки відкрию двері. Коли це хтось із тих свашок, якої я не хочу бачити, я кажу:

— Ох, яка шкода, але я саме мушу виходити.

— Ну, а як це хтось, кого ви хочете бачити?

— Тоді я кажу: яке щастя, я саме прийшла з міста.

*

— Бабуню, а хто з вас говорить неправду? Ви, чи тато?

— Чому ти таке питаєш, дитинко?

— А бо ви казали, що приїхали автобусом, а тато казав, що вас холера принесла.

*

Пані Дарія: Я можу запевнити тебе, що мій чоловік є єдиним, який мене колинебудь поцілував.

Пані Слава: Дійсно, моя дорога? А чи це хвальба, чи нарікання?

*

— Там пішла жінка, яка терпить за свою віру...

— Невже ж? А в що вона вірить?

— Вона вірить, що потрапить носити пяте число черевиків на сьомому числі ніг.

*

⁂

Вмирає старий батько. Ціла родина зібралася біля нього. А він диктує завіщання:

— Ту хату на півночі записую синові Миколі...

— Та, слухай, — вмішується жінка, — краще ту хату запиши Петрові.

Вмираючий не звертає на неї уваги, тільки каже дальше:

— А фарму то записую Юркові.

— Та ні, фарму запиши Степанові, — знов вмішується жінка.

Вмираючий розлютився.

— До біса, не перебивай мені, або то я вмираю, або ти.

⁂

— Якщо ви кажете щонебудь мущині, то воно влітає одним вухом, а вилітає другим.

— Дійсно так, дорога пані, а коли ви кажете щось жінці, то воно влітає обома вухами, а вилітає її устами.

⁂

Іван: Якщо ти мене кохала, то чому ти спочатку відмовила мені?

Ірина: Я хотіла бачити, що ти зробиш.

Іван: А що якби я був взяв капелюх і забрався геть?

Ірина: Тяжкувато. Я замкнула перед тим двері на ключ.

⁂

Маруся: Що є твоїм найбільшим гріхом?

Стефа: Моя пустота. Я потраплю сидіти годинами перед дзеркалом, подивляючи мою красу.

Маруся: Але ж це не пустота, моя дорога. Це буйна уява.

*

Вмирає старий батько. Ціла родина зібралася біля нього. А він диктує завіщання:

— Ту хату на півночі записую синові Миколі...

— Та, слухай, — вмішується жінка, — краще ту хату запиши Петрові.

Вмираючий не звертає на неї уваги, тільки каже дальше:

— А фарму то записую Юркові.

— Та ні, фарму запиши Степанові, — знов вмішується жінка.

Вмираючий розлютився.

— До біса, не перебивай мені, або то я вмираю, або ти.

*

— Якщо ви кажете щонебудь мущині, то воно влітає одним вухом, а вилітає другим.

— Дійсно так, дорога пані, а коли ви кажете щось жінці, то воно влітає обома вухами, а вилітає її устами.

*

Іван: Якщо ти мене кохала, то чому ти спочатку відмовила мені?

Ірина: Я хотіла бачити, що ти зробиш.

Іван: А що якби я був взяв капелюх і забрався геть?

Ірина: Тяжкувато. Я замкнула перед тим двері на ключ.

*

Маруся: Що є твоїм найбільшим гріхом?

Стефа: Моя пустота. Я потраплю сидіти годинами перед дзеркалом, подивляючи мою красу.

Маруся: Але ж це не пустота, моя дорога. Це буйна уява.

*

— Пане Миколо, я співчуваю із вашою дружиною, яка сьогодні в церкві дістала тяжкий напад кашлю, а ті всі люди нетактовно зачали на неї зглядатися.

— Нічого, нічого, не журіться. Вона мала на собі новий весняний капелюх.

*

— Доню, — сказав тато, — той твій молодий товариш Петро засиджується абсолютно надто пізно. Чи твоя мати не зробила тобі дотепер ще зауваження відносно такої поведінки?

— О, так, татку, мамуся сказала: мущини завжди такі самі.

*

Коген мав маленький склепок в гірській околиці. Купив коня і візок, а ще залишилося йому пятьсот долярів. Посадив свою дочку на візок і подався вдолину. Коли вони переїздили безлюдними околицями, переступили їх бандити. Забрали все, а Когена і його дочку залишили перестрашених на призвол судьби. Коли бандити зникнули за закрутом, вони стали поволі іти дальше. А старий Коген мало що не плакав.

— Ой, Ребека, я є зруйнований чоловік...

— Ну, ну, — потішає його Ребека, — так зле не є.

— Що? Ти здуріла? Та ж я стратив коня. Стратив віз. І стратив пятьсот долярів. А ти кажеш, що я не зруйнований?

— Так, тату, бо я виховала тих пятьсот долярів.

— Ти виховала їх? А де? А як?

— Я заховала їх в своїх устах, — гордо відповіла дочка і подала йому сувій банкнотів.

Коген взяв гроші, перечислив їх, придивився своїй дочці і каже:

— Ну, бачиш Ребека, яка шкода, що ми не взяли з собою мами. З її губою, то ми були б виховали ще й візок і коня...

*

Пані (в театрі): Вибачте мені, чи мій капелюх денервує вас?

Пан (за нею): Ні, але він денервує мою дружину. Вона хоче такого самого.

*

Вона (ніжно): Дійсно мої уста є одинокими які ти цілував?

Він: Абсолютно. І вони безсумніву найсолодші зі всіх.

*

Зайшов ірляндець із жидом в розмову на тему, що є причиною такого великого практичного жидівського розуму.

— Ну бачите, — каже Розенцвайґ, — ми їмо спеціяльний рід риби. О, я можу продати і вам такої риби.

Ірляндець закупив чудесної риби на десять долярів і побачив, що це тільки малий шматок сушеної тарані. Коли він вкусив її, мало не поламав зубів.

— Ей, Розенцвайґ, за десять долярів ти дав мені такий малий шматок сушеної тарані? Та ж то циганство...

— Ну, ну, — усміхнувся Розенцвайґ, — ти вже трохи помудрів.

*

Суддя: Ви твердите, що неписане право було б оправдало ваш учинок. Але ви витягнули револьвер, намірилися на Цвібельштайна, але не вистрілили? Що здержало вас?

Коген: Ну, пане суддя, коли я націлився на нього моїм револьвером він крикнув:

— Гей, Коген, а скільки ти хочеш за свою гармату?

— Я питаю вас, пане суддя, як я міг застрілити чоловіка, що хоче робити зі мною гандель?

СПОРТОВИЙ РЕПОРТАЖ

написаний одним із багатьох кандидатів у редактори

Одного дня моя жінка сказала, що досить вже маринувалася дома і що навіть кобіті треба час до часу розірватися. Ну, то я забрав її на змагання "України" з "Тризубом". Подорозі побачили ми яких десять тисяч мужчин, з чого не менше як половина були жінки, що досить легко можна було пізнати. Ми зачали дуже поспішати, бо один офіцер, який при Дивізії був капральом казав, що вже зачалося. І це була правда, бо заки ми дійшли до брами, то вже винесли на ношах якогось змагуна. Перед самою брамою підступив до нас якийсь чоловік і сказав, що при касі панує страшенний стиск і що там із нас зроблять мармоляду, а він може нам відступити свої квитки по два доляри за штуку. Ми купили квитки, бо кожен хто на мою жінку подивиться — погодиться зі мною, що з неї мармоляда вийшла б нікудишня. Але при вході якийсь бандерівець схватив мене за комір і ужив малоінтелігентного слова, бо ті квитки були не важні, а ще зперед двох місяців. Тому я вернувся до каси і щераз купив квитки. Нарешті ми ввійшли на площу. На площі панував піднесений настрій, майже такий, як перед 22. червня 1941 р. на Посянню. Тільки, що тоді кожен знав хто "наші", а хто ні, а тепер того ніхто не знає. Бо виглядає, що як виграє "Тризуб", то не буде "України", а як виграє "Україна", то капут "Тризубові".

Нагло зачав падати дощ. Коло нас сидів якийсь пан із цигаром в устах і зачав нагло верещати, бо в тім моменті лівий бик "Тризуба' впав у калабаню, а за ним туди поперла половина "України". Моя жінка

щиро зідхнула "Ісусе Христе" і в тім моменті мяч покотився в браму "Тризуба". Мене напала пасія, бо я не підозрівав навіть, що моя рідна жінка є бандерівкою. Я наголос закляв "а дідько би тебе взяв" і в тім моменті мяч перелетів поміж руками брамкара "України" і я міг задоволено і з тріюмфом подивитися на мою рідну жінку:

— А бачиш, таки є ще Панбіг на небі...

Тоді котрийсь із грачів "України" копнув мяч так сильно, що він попав просто в лице моєї дорогої жінки, яка скричала страшенним голосом, аж поліцай присів.

— Маєш тобі твоїх бандерівців, — шепнув я їй просто в вухо, аж тому панові цигаро з уст вилетіло.

Я сказав "пардон" і він сказав "пардон" і тоді змагання скінчилися.

При виході мені обірвали праву штанку, пів краватки і всі гудзики, а моїй жінці половину суконки. Але що то була саме та ще не заплачена половина, то я тим не дуже переймився.

Змагання випали знаменито. Вся публика захрипла і тому на другий день на академії було тихо, як маком сій.

Тому, як бачите, спорт має великий вплив на цілість національного життя нашої еміґрації.

Будучий редактор

*

Учитель: — Коли в нас ніч, то в Європі є день. Який із того, мої діти, висновок?

Малий Джан: — Непрактично женитися з європейками.

*

Молодий оперний співак залюбився в дочку славного лікаря. І хоч пощастило йому здобути її серце, однаково ж її батько не хотів погодитися на подружжя.

— Кожен артист — це Дон Жуан, — твердив старий лікар, — а за Дон Жуана я своєї дочки не віддам.

Та одного разу вибрався лікар із своєю дочкою до театру. Ставили оперу Моцарта "Дон Жуан", а титулову партію співав згаданий співак. На другий день співак одержав такого листа:

"Шановний Пане, погоджуюся на ваше подружжя з моєю дочкою, бо підчас вчорашньої вистави в театрі я переконався, що з вас ніякий Дон Жуан."

*

— Чому колись носили грубі і широкі обручки, а тепер тоненькі і вузькі?

— Бо колись вони мусіли вистарчити на ціле життя, а тепер не конечно.

*

— Бабуню, підіть до городу і зїджте трохи землі, — каже внук Юрчик.

— А чому то я мала б їсти землю, синку?

— Бо тато каже, що як ви підете землю гризти, то ця хата буде наша.

*

— Ти ж присягала мені перед престолом послух, — каже чоловік жінці, — а тепер?..

— То що інакше, бачиш, перед престолом не випадало сперечатися, — відповіла жінка.

*

— Ти чув найновішу відомість?

— ???

— Вчора втекла мені жінка.

— І ти так спокійно про це говориш?

— Або що, вже маю радіти? Пожди, вона ще може вернутися.

*

Один шкот цілими днями пересиджував у свого приятеля. Цьому вкінці вже було того забагато і він легко натякає:

— Жінка і діти певно вже стужилися за тобою, неправда?

— Справді, чекай я зараз зателефоную і вони негайно прийдуть тут.

*

Малий Ігор був нечемний і дістав прочухана. Для науки батько питає його:

— А тепер скажи мені, завіщо ти дістав у шкіру?

— Бачите тату, які ви, насамперед мене б'єте, а потому самі не знаєте защо.

*

Один чоловік вернувся з Канади до Польщі. На головнім двірці в Варшаві поставив біля себе валізки і, роздивляючись довкруги, сказав:

— Не пізнаю тебе, Варшаво...

Коли за хвилинку — зирк, а валізок вже нема.

Подивився він сумно і сказав:

— Пізнаю тебе, Варшаво.

*

— Бійся Бога, Івасю, від чого ти маєш такі брудні руки?

— Бо я мив собі лице.

*

Восьмилітній Михась зустрів свого ровесника Петруся.

— Чого ти так тішишся? — питає розсміяного приятеля.

— Бо тато мене вибив.

— Ти дурний? То є причина тішитися?

— Ні, але вганяючи за мною по кімнаті він вилляв пляшку чорнила на новий килим і ти можеш уявити собі, що йому буде, коли мама вернеться додому.

*

— Які жінки є найвірніші?

— Білявки?

— Ні.

— Чорняві?

— Ні.

— А які?

— Сиві.

*

Два французькі комуністи прощаються на станції. Один із них їде до Москви.

— Слухай, — каже той, що залишається у Франції, — різно то воно може бути. А я хотів би знати, як воно там в дійсності. Напиши мені про те. Коли це, що писатимеш правда — пиши чорним чорнилом, а коли ні — то зеленим.

По двох місяцях приходить лист, писаний чорним чорнилом.

— Дорогий товаришу, СССР це чудовий край. Все можна купити дешево і чого тільки душа забажає. Кожний має працю. Маленкова всі обожають. Поліційних комісарів ніхто не боїться, навпаки, кожен їх любить. Дотепер тільки одної речі не міг я купити в Москві: зеленого чорнила.

*

— Яка є різниця між кіном і війною?

— ???

— Нема жадної. І на війні і в кіні найкращі місця з заду.

*

— Моїй жінці лікар заборонив варити.

— Може хвора?

— Ні, я захворів.

*

— Як поводиться нашому приятелеві Павлові?

— Має велике щастя. Ледве місяць тому обезпечився від нещасливих випадків, а вже за той час три рази його переїхало авто.

*

— Скажи мені, Івасю, що таке мавпа?

— Мавпа, це звірятко, подібне до людини, тільки має хвіст і є дуже розумне.

*

Тринадцятка це нещасливе число.

Двічі нещасливий той, хто тринадцятого бере шлюб.

*

Адвокат: — Спершу, щоб взятися боронити вас у суді, мушу знати чисту правду, чи ви винні?

Злодій: — Чи я винний? А як ви думаєте: навіщо мені треба було брати найдорожчого адвоката?

*

Жінка до чоловіка: Давніше ти гладив моє волосся і казав, що воно найкраще на світі, а нині обурюєшся, коли знайдеш в зупі один мій волос.

*

— Соромся, Василю. Нічого не вмієш. Як я був у твоїх літах, то вмів десять разів стільки, що ти, — каже учитель до учня.

— Бо певно ви мали ліпшого учителя, як я — відповідає учень.

*

Сусід: — Мене вкусила бджола з вашого вулика... Я буду домагатися...

Господар: — Маєте повне право... Скажіть мені тільки, котра бджола — я її в тій хвилі покараю...

*

— Як ви, куме, живете з своєю жінкою?

— Різно. Перед шлюбом я говорив, а вона слухала, по шлюбі вона говорила, а я слухав, а тепер обидвоє говоримо, а сусіди слухають.

*

Жінка: — Ах, я вже не засну. Мені снилося, що в кімнаті є миш.

Чоловік: — То нехай тобі досниться ще кіт і спи спокійно далі.

*

— Ніколи не вийду за чоловіка, котрого не любила б.

— А якби він мав кілька тисяч долярів?

— То я б у ньому залюбилася.

*

— Прошу, це є остання рата за дитячий візок, який я у вас купив.

— Дякую. А як почувається дитина?

— Завтра виходить замуж.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА АКАДЕМІЯ

влаштована соборною еміграцією

ХОР ЕМІҐРАНТСЬКИХ ПОЛІТИКІВ

Як помрем — то не ховайте
ви нас у могилі,
наших кісток щоб не їли
посмертні бацилі,
але в слої спіритусу
ви нас покладіте,
щоб по віки було видно
чиї то ви діти.

ДОПОВІДЬ ЕМІҐРАЦІЙНОГО РЕДАКТОРА:

Хоч про Шевченка вже томи списано, однаково ж, на мою думку, ніхто не показав ще дотепер правдивої душі нашого пророка. Душі Шевченка — еміґранта. Шевченка, якого струна найголосніше бриніла саме тоді, коли тяжка доля закинула його поза береги батьківщини. І в тім вічна актуальність нашого генія. Бо, прошу сказати, чим різниться Петербург від Мюнхена? Хіба тільки тим, що в Петербургу може трохи холодніше. І саме тому Шевченкова душа проявляється у кожному із нас, його твори ніби сьогодні, тут між нами писані. Я завважую іронічну усмішку на обличчі мого колеги, партійного противника. Він напевно пригадав собі Шевченкові слова, "щоб ви не верталисъ", але як досліди цілої творчости нашого пророка виказують, він саме мав на гадці всі інші партії крім моєї. Тому, святочна громадо, взиваю вас словами Тараса

Шевченка: "обніміться брати мої", під якими то словами він не розумів нічого іншого, як те, щоб ви всі об'єдналися довкола моєї партії...

ДЕКЛЯМАЦІЯ ІВАНА БАГРЯНОГО:

Реву та стогну в Новім Ульмі,
аж у Канаді завива,
страшну трилогію новую
вже пишу, братіє моя.
І хоч Бандера під ту пору
де де зза дуба загляда,
мій човен на Ульмівськім морі
надхнення вітерець гойда.
Щоб мельниківці не співали,
я й оком не моргну на те.
З Волиняком перекликаюсь,
модерне творим Вапліте.

ТРІО "УКРАЇНСЬКОГО САМОСТІЙНИКА":

Зібралися три бурлаки
до чужої хати,
ох, як тяжко, та як важко
політику пхати.
Закрути котрий гітару,
сумно так сидіти,
пускай буйду попід хмару,
витягайте сіти...

МЕЛЬОДЕКЛЯМАЦІЯ ОТАМАНА БУЛЬБИ:

Ой, нема ні вітру, ні хвилі,
із широкого світу.
Доборовся, отамане,
нема де подітись...
Зрадили мене колеги,
дійсність є мізерна...
Світ брехнею переїдеш,
але не повернеш...

Ой, повій, повій, вітре буйний,
визволи з полону.
Тай принеси з України
бодай краплю самогону...

СОЛЬО З. ПЕЛЕНСЬКОГО:

І знов мені не принесла
нічого пошта з України.
Чи є я, чи мене нема?
Які ж мене чекають зміни?
За грішнії, мабуть діла
караюся в оцім Мюнхені.
А все за кляту оттоту
політику нужденну.
Колись: божились та клялись
братались, сестрились зі мною,
тепер і пес не пробіжить
дорогою отою...
І доведеться знов мені
на старості... шукати тата...
Холера нагла щоб взяла
Бандеру і бандеринята...

ХОР ПАРТІЇ ДОЛЕНКА:

Не женися на багатій,
бо вижене з хати.
Не женися на убогій
бо не будеш спати.
Ну, то на кім оженитись?
Дідько лисий знає...
Хіба підем до УНРади,
її підмахаєм...

ГИМН У ВИКОНАННІ УКРАЇНСЬКИХ СОЦІЯЛІСТІВ:

Який то вітер буйно свище
нам всім у носі цілий день?
І не завважує ніхто нас
ані вночі, ні навіть вдень.

Ми є ті,
що ви всі
через нас
терпите,
не спите...

Виведена з рівноваги публіка вбігає на сцену, зриває занавісу.

*

— Мамусю, ти мусиш побачити, який татко і Ганя смішні, як роблять у кухні лімоняду.

— Направду? А як вони роблять ту лімоняду?

— Ганя держить цитрину над склянкою, а тато дусить Ганю.

*

Чоловік: — Не розумію, як ти можеш називати те, що маєш на голові, капелюхом.

Жінка: — А я не розумію, як ти можеш називати головою те, що носиш під капелюхом.

*

— Татку, скажи мені, чому ти оженився з мамою?

— Бачиш, Валеріє, — звертається чоловік до жінки, — навіть така дитина дивується.

*

— Чи цей годинник добре йде?

— Йде? Пане, він летить, дивіться на ратуші щойно третя, а на ньому вже пята.

*

При комісії, що перевіряла еміґрантів до Канади, питають скитальця:

— А ви добре розумієтеся на сільському господарстві?

— Очевидно, я вже тричі мав ячмінь в оці.

*

— Подумайте, кумо, яке нещастя. Підходжу вранці до свойого чоловіка, а він вже неживий.

— А ви не кликали лікаря?

— Ні, помер і без лікаря.

*

Молодець зачіпає на вулиці панночку, яка несе на руках собачку.

— Ах, якби то я хотів бути на місці цієї собачки...

— Сумніваюся. Я саме несу його до ветеринара, щоб обтяв йому хвостик.

*

— Ваша дочка, сусідо, це правдивий янгол.

— Що з того, коли ніякий дідько не хоче її взяти.

*

— Івасю, — питає учителька в школі, — скажи мені чи риба росте?

— О, ще й як. Редактор Тарнович минулого року зловив рибку і тепер, як комусь про те оповідає, яку то він зловив рибу, то щодня показує більшу.

*

Один батько поучував свою донечку.

— Слухай доню, коли б тебе заманювали злі хлопці, то не йди з ними.

— Добре, татку, а що робити, як це будуть добрі хлопці?

*

Тітка, дещо пристаркувата, але ще повна надії вийти заміж, прийшла в гості до сестри. Малий сестрінок зачав оглядати її з усіх сторін. Тітка запримітила це і питає:

— Миросю, чого ти так мені приглядаєшся? За чимсь може шукаєш?

— Так, тето. Скажи мені де ти ховаєш кріс?

— Який кріс? Про що ти говориш?

— Та як про що, та ж тато завжди каже, що ви полюєте на мущин.

*

Микола повертається із похорону своєї тещі. Нагло паде йому на голову цеглина з якогось будинку. Микола зупиняється, дивиться на небо і каже:

— Дивіть, дивіть, то моя теща вже нагорі.

*

До Західньої Німеччини прийшов утікач з совєтської зони з пораненим носом.

— Що сталося з вашим носом? — питають знайомі.

— Бачите, болів мене зуб і я мусів його вирвати. Але, що в Східній Німеччині тепер не можна нікому отворити губи, мусіли рвати зуб через ніс.

*

Пані Мелася і пані Івася вибралися з більшим товариством оглядати водопад Ніягари. Підчас коли товариство оглядає водопад, провідник прогульки звертається до них.

— Пані, якби ви перестали на хвилину говорити, ми почули б рев водопаду.

*

Батько: — У твоїм віці Вашінґтон був найкращим учнем у клясі.

Син: — То правда, але в вашім, тату, то він був уже президентом Америки.

*

Чоловік читає жінці новинку в газеті про одного султана, що мав триста жінок. Жінка важко зідхнула.

— Чому зідхаєш? — питає чоловік.

— Я подумала, який то з тебе був би султан.

*

Скиталець їхав кораблем до Америки. Підчас плавби один із пасажирів помер. Небіжчика зашили у полотно і вложили туди кілька важких куснів вугілля, щоб тіло потонуло.

Скиталець здивувався:

— Ну, я знав, що по смерти можна піти до пекла, але про те, що туди треба ще й вугілля з собою брати, то таки не знав.

*

Учителька: — Дорогі діти, завтра починаються вакації. Відпочивайте добре, наберіть сил до праці, та перш за все бажаю вам хоч трохи порозумнішати.

Діти: — Навзаїм, навзаїм...

*

— Мамо, звідки я взявся?

— Тебе бузько приніс.

— А Оксана?

— Я знайшла її в городі.

— А Юрчик?

— Татко купив у склепі.

— То зле, мамо, ні одна дитина не вродилася по людськи.

*

— Ви чому постійно пересиджуєте в парку на тій самій лавці?

— Бачите, на цій лавці перед двадцяти роками мій наречений обіцяв мені, що на другий день вернеться.

— І вернувся?

— Ще ні.

*

— Яка різниця між блохою і слоном?

— ???

— Слон може мати блохи, а блоха слонів ні.

*

Чоловік, довідавшись, що дружина зраджує його, вбігає лютий до кімнати.

— Горе тобі. Я про все знаю.

— Невже ж? Як так, то скажи мені, в якому році був бій під Жовтими Водами?

*

Гітлер не дуже то довіряв своїм дорадникам, що твердили будьто б цілий німецький народ стоїть за ним, то ж перебрався одного вечора і пішов до театру. Світла погасли і на екрані появився відомий усім образ. Всі присутні встали, підняли праві руки вгору і кликнули:

— Гайль Гітлер...

Гітлер так був зворушений цією сценою, що забув і собі встати і віддати салют. Чоловік, який стояв за ним торкнув його і сказав:

— Я знаю, що ви на справді почуваєте до того бандита, але краще встаньте, бо зараз вас вхопить гестапо.

*

Микола після сороклітнього подружнього життя відчув, що надходить його остання хвилина. Його дружина потішує його:

— Миколо, не журися. Я поспішу скоро за тобою.

Микола простогнав:

— Прошу тебе, не спішися дуже...

*

— Сусідо, — каже Григорій до Пилипа, — коли б я помер, то ви читайте на мойому похороні Апостола. В вас такий гарний голос, та ще й ми живемо, як рідні брати.

Пилип: — Тим ви не журіться. Я для вас усе зроблю, коб мені тільки Господь дав того дожити.

*

В мистця М. Левицького замовив один багатій портрет. Коли портрет був готовий, багатій зайшов до ательє.

— Портрет нічого собі, — промимрив він, — я готовий заплатити вам 50 долярів.

Мистець здвигнув раменами.

— Я ж казав вам, що за той портрет я хочу 500 долярів.

— 50 долярів... і ні цента більше.

— То ви не дістанете цього портрета.

Багатій не зворушився.

— Та ж ви і так його нікому іншому не зможете продати. Що вам з нього?

— Просто, мій пане, — солодко сказав мистець, — я тільки домалюю хвіст і продам музеєві, як знамениту картину найбільш расової малпи на світі.

*

— Не знаєте, що порабляє тепер Самчук?

— Пише книжку.

— Дивіться, дивіться, який то час настав, такий славний чоловік і не має навіть тих пару центів, щоб собі купити готову...

*

Як відомо, щоб бути добрим агентом Гестапо треба було мати надзвичайний слух. Один такий агент із знаменитим слухом був висланий до Норвегії, щоб довідуватися про почування норвежців. Одного дня коли він проходив вулицею міста, почув розмову двох норвежців:

— Можеш собі думати що хочеш про нацистів, але я радше працював би для них, як для норвежців, — сказав один із них.

Агент Гестапо врадувався, що знайшов одного співробітника, то ж підійшов і запитав ласкаво:

— Яка ваша професія, приятелю?

— Гробокопатель, мій пане, — відповів норвежець.

*

Підчас французької революції товпа хотіла повісити відомого із своїх монархістичних переконань священика Гіжо. Волікли його вулицею і кричали:

— На ліхтарню... На ліхтарню з ним...

Коли закинули йому вже мотузок на шию, священик скрикнув:

— Громадяни, чого ви так кричите? Чи ви думаєте, що як мене повісите на ліхтарні, то вона буде ясніше світити?

Товпа розреготалася і лишила священика в спокої.

*

Пан Доробкевич хотів, щоб його син став славним чоловіком. Хоч би славним скрипалем. Отже коли проф. Цісик влаштував концерт, пан Доробкевич вибрався туди із своїм сином, сподіваючися, що славний віртуоз розбудить мистецький талан в його одинака. Сіли вони в задніх рядах і дивилися, як проф. Цісик водив смичком впоперек скрипки. Синок нудився і хотів іти додому.

— Ні, сину, — скартав його батько, — це великий мистець. Добре обсервуй його.

Ще хвилину посиділи, вкінці батькові також знудилося.

— Ідем додому сину...

— Ні, тату, — відповів син, — я зажду поки він не переріже цієї скрипки надвоє.

*

— Пане професоре, — запитав студент одних Освітних Курсів, — за кого вийшла заміж старинна богиня Мінерва?

— Скільки разів маю я вам повсторять, — схвильовано відповів професор, — що Мінерва була богинею мудрости і тому ніколи не вийшла заміж.

*

— Маю клопіт з моїм чоловіком. Не вміє грати покера.

— Та який то клопіт? Добре, що не вміє...

— Ба, та в тім то й ціла біда: не вміє, а грає.

*

Загально відомо, що генерал Жофр виграв битву над Марною. Але раз запитав хтось його:

— Хто властиво виграв битву над Марною?

— Хто виграв, — відповів генерал, — це трудно сказати, але знаю одне, що коли б ми були там програли, то я був би у цьому винним.

*

Поліція наскочила на двох українців і одного жида, які грали покера. Їх покликали до суду.

— Я не грав, — каже один.

— Присягнете?

— Присягну...

І присягнув. Другий теж не мав іншої ради, як присягнуть. Прийшла черга на жида.

— А ви присягнете?

— Ні.

— Чому?

— А нащо я маю присягати, пане суддя? Тамті вже обидва присягнули. А як вони не грали, то що: я зі собою грав, чи що?

*

— Яка різниця між замужною жінкою і жонатим чоловіком?

— Бачите, замужній жінці вільно робити те, чого їй не можна було робити, як була панною, а жонатому чоловікові не вільно робити того, що вільно було, коли був кавалером.

⁂

— Марусю, ти знов ідеш на "Гуцулку Ксеню"?
— Іду.
— Та ж ти вже три рази була на ній.
— Так, але не в тій новій суконці.

⁂

Кажуть, що у нас є маси, але немає проводу, а я кажу, що як так дальше піде, то будуть самі проводи, але не буде мас.

⁂

Одному чоловікові в Філядельфії пропала жінка. Повідомив поліцію. Після двох тижнів поліція телефонує:
— Ми знайшли вашу жінку.
— А що вона говорить, — питає врадуваний чоловік.
— Нічого.
— Ну то це не моя жінка...

⁂

СТРІЛЕЦЬКІ УСМІШКИ

Між виздоровцями в кімнаті хворих був музикант із 3-го куреня зі звихненою рукою. Полковий лікар уже два тижні питає:
— Ну, якже ж там, можете вже бубнити?
— Ні, пане доктор...
— То лишіться ще тут...
По якомусь часі однаково ж лікаря здивував цей випадок. Він докладно оглянув руку і каже:
— Незвичайний випадок. Та ж ваша рука вже зовсім здорова і ви не відчуваєте болю. Не можу зрозуміти, чому ви не можете бубнити...
— Бо я не граю на бубні, пане доктор, тільки на сурмі.

*

Після довгого маршу курінь зупинився на відпочинок біля придорожньої коршми.

Чотар: — Стрілець Затирка, скочте до середини і кажіть дати собі склянку пива.

По десяти хвилинах стрілець виходить без пива.

Чотар: — Стрілець Затирка, де ви так довго пропадали і де те пиво?

Затирка: — О, то ви, пане чотар, також напилися б?

*

Десятник (до кіннотчика, що перескакуючи через перешкоду злетів з коня, але кінь залишився перед перешкодою): — Це не було зле, що ви так спритно перескочили, але треба було взяти з собою і коня.

*

Поручник: — Стрілець Кватирка, що робить варта, коли прийдуть її змінити?

Кватирка: — Тішиться, пане поручнику...

*

— Наш полковник має аж три ордени. Цікаво за що він їх дістав?

— О, просто: той третій дістав за те, що мав уже два, другий за те, що мав уже один, а той перший тому, що не мав іще ні одного.

*

Сотник: — Де ви подівалися так довго? Ще перед четвертою вийшли ви кинути листа до скринки, а щойно пів до шестої приходите назад?

Джура: — Голошу слухняно, пане сотнику, на скринці написано виразно, що листи вибирають щойно пів до шестої, то ж я мусів заждати.

*

Цяпка: — Раз дістав я приказ вигнати ворога з одного, дуже важливого для нас села. Беру своїх хлопців і гайда. Ідемо, йдемо, йдемо, аж заходимо в село. Дивлюся на мапу, а воно щось мені не виходить. Село чи не село? Стрічаю якусь жінку (була ще доволі молода) і кричу до неї:

— Жінко, стій...

І вона станула.

Тоді я питаю її:

— Чи це село, чи ні?

А вона каже:

— Село...

— А є там ворог?

— Ой, та чому б не було...

Гм... думаю. І йду дальше дуже обережно. Хотів я здобути село за всяку ціну, то ж узявся за хитрощі. Підійшов зовсім близенько і як гукну з усієї сили:

— Панове, тікайте, бо стріляю...

І вони повтікали.

Другий чотар, що прислухувався оповіданню Цяпки, здивовано запитав:

— Якже ж це так? Від самого крику повтікали? Це неймовірне! Який же то був ворог?

— Я вам скажу, це справді не був ворог, а наші, що зайшли туди реквірувати.

— А чому ж та жінка казала, що ворог?

— Хіба ви не знаєте? Селяни називають ворогом кожного, хто реквірує...

*

Одного разу зайшла в товаристві розмова про предків. Хтось з присутних питає Цяпку:

— Чи з ваших предків хто відзначився?

— О, так, — відповідає Цяпка, — один, евентуально, був навіть адміралом.

— Невже ж? А як його прізвище?

— Ной...

*

Цяпці приділили нового джуру.

— Надіюся, евентуально, — сказав до нього Цяпка, — що буду з тебе задоволений. Чи з тебе охочий і жвавий хлопець?

— Так є, пане поручнику...

— Ну, то добре. Передусім запамятай собі одне: я не люблю тратити багато слів. Як я скажу, що чогось хочу, то щоб ти мене зрозумів, ба, що більше, щоб ти навіть відгадав мої думки. Ось слухай: рано, як встаю, крикну: подай мені скарпетки. То я не хочу вже більше нічого говорити, бо ти сам уже повинен знати, що маєш подати мені сорочку, штани, чоботи, мундур, шаблю, шапку... Розумно?

— Так є...

— А як я, евентуально, скажу: подай мені папір, я хочу писати, то подаш мені не тільки папір, але й перо, чорнило, бібулу, коперту... і все, що до того належить. Розумієш?

— Розумію, пане поручнику...

На другий день бє восьма година. Джура входить і будить Цяпку.

— До чорта, навіщо ти мене будиш?

— Бо бє вже восьма година.

— Але ж я не буду вставати.

— Чому, пане поручнику?

— Бо я хворий.

— Розумію, — сказав джура і пішов.

По годині приходить.

— Пане поручнику, голошу слухняно, що надворі вже ждуть: лікар, священик, нотар, власник похоронного заведення і грабар.

*

Сотник: — Савко, чи не говорив я тобі, що ти маєш вставати на годину раніше, як я?

Джура: — Добре, пане сотнику, то прошу собі полежати іще годину.

⁂

Цяпка: — Чому я не женюся, питаєте? Нічого дивного, зараз вам виясню. Бачите, воно так: у жінок бувають незглибимі почуття. В тому то й справа, що не всяк може їх збагнути. Я дивлюся завжди реально. Кожна жінка буває незбагнута, а жартувати з її почування то так, як бавитися з вогнем. Не вірю я в кохання, як таке, а вірю в моменти, що рішають про ціле життя. З жінкою треба поводитися так, як із конем: значить, треба показувати їй свою силу і рішучість в відповідному моменті. У всякому разі жінки найбільше цінять тих, що мають до діла з кіньми.

Хтось перервав: — Ніби то з конокрадами?

— Не з конокрадами, а з кавалеристами й артилеристами.

— А що з обозниками?

— Вони, евентуально, мають більше щастя до молодиць.

— Ну, а ви, пане поручнику?

— Я... бачите, маю рев-ма-тизм.

—— о ——

Місис Фармерка каже до своєї кревнячки, яка щойно приїхала зі скитальщини.

— Гей, Мару, а може б ти мені що трохи сьогодні помогла?

— Дуже радо тето, а що?

— Візьми отой стілець і піди видій корову.

Кревнячка вертається по хвилині і каже:

— Та ба, тето, корова мене не слухає. Я поставила стілець, а вона ніяк не хоче сісти.

⁂

— Давно помер ваш чоловік?

— Два дні по шлюбі...

— Ну, то бодай довго не мучився...

*

— Ходіть, пане магістре, бо спізнимося на засідання.

— А може б ми так, пане директоре, наперед вступили на каву?

— Е, краще ні, я після кави не можу спати.

*

— Яка є різниця між панною, а дипломатом?

— От бачите: як дипломат каже "так", то означає "може". Як каже "може", то значить "ні". А як він каже "ні", то ніякий він дипломат. А панна, як каже "ні", то значить "може", як каже "може", то значить "так", а як каже "так", то вже вона не панна...

*

— Ти вчора знову прийшов пяний...

— Я? Пяний? Але ж то неправда...

— Та як неправда? Сам же ти признався вчора...

— Е, ти зараз усе береш поважно, що чоловікові по пяному вирветься...

*

Чоловік: Дай мені ще трохи цукру до кави.

Жінка: Та ж ти колись говорив, що як сидиш біля мене, то не потребуєш кави солодити.

Чоловік: Е, коли то було. Тепер, як я сиджу біля тебе, то не потребую ні соли ні оцту.

*

— Синку, а скільки тобі років?

— Дідусю, не можу сказати.

— Чому?

— Бо як я вродився, то моя мама мала 28 літ, а тепер має 26.

*

Іцика покликали до війська. Мама виряджає його, додаючи різні науки.

— Слухай Іцині, кличуть то треба йти. Але якби вибухла там яка війна, то ти до неї не мішайся.

*

— Петре, що тобі? Маєш в голові діру?
— Агій, а ти що таке верзеш. А чому?
— Бо в тебе на плечах повно сіна.

*

— Мій син буде напевно учителем.
— А по чім ви пізнаєте?
— А він на вулиці цілий день то й робить, що бє дітей.

*

Новоприбулий купив хату. Відразу її заасекурував. І питає агента:

— А слухайте, скільки я дістав би, якби сьогодні вночі моя хата згоріла?

Агент подивився на нього, хитнув головою і каже:
— Від пять до десять літ в Кінгстон.

*

— Моя дочка то вже так як напіввіддана.
— А то як?
— Має нареченого, який є жонатий.

*

— Знаєте, що жонаті живуть довше, як холостяки?
— Та де там, їм тільки час довжиться.

*

— Пане хорунжий, чи в часі війни мали ви які небезпечні пригоди?

— Очевидно, раз мало що не заручився.

*

В товаристві одна пані обмовляла якусь другу, називаючи її страшенною скупаркою.

— Уявіть собі вона через своє скупство навіть не знає правдивого смаку кави.

— Чому?

— Бо в себе в хаті пє недосолоджену каву, а в гостях пересолоджену.

*

Зайшло раз до одного ресторану чотирьох людей. Німець, француз, китаєць і жид. Сіли і казали подати собі каву. Кельнер приніс каву, але показалося, що в кожній філіжанці плавала муха.

Француз відставив каву вбік, не міг пити. Німець витягнув муху, а каву випив. Китаєць зїв муху, а каву лишив. А жид випив каву, а муху продав китайцеві.

*

Пана Пявку обікрали. Але зараз на другий день поліція зловила злодія враз із усіми краденими речами і покликала пана Пявку, щоб забрав свої речі. Він прийшов, забрав речі і питає поліціянта:

— Слухайте, а чи я мігби бачитися із злодієм?

— А вам навіщо?

— Я хотів би довідатися від нього, якто він зайшов до моєї хати в другій годині вночі, що моя жінка не почула.

*

— Петрусю, — каже одного дня батько, — на Святого Миколая ми дістанемо братчика.

— Прекрасно, — вигукнув Петрусь, — тільки тату, не кажи нічого про те мамі, зробимо їй несподіванку.

⁂

— Знаєте, що на північнім бігуні день і ніч тривають по шість місяців.

— Але ж то красна країна...

— Чому?

— Якби я там мешкав, а прийшов хтось із рахунком, я сказав би йому чемно: перепрошую, прийдіть завтра.

⁂

— О котрій годині приїздить поїзд? — запитав шостилітній Микола начальника малої станції.

— Ей, ти драбуго, — відповів той, — вже пятий раз кажу тобі, що о год. 4.55.

— Я знаю, — усміхнувся Микола, — але я хотів ще раз побачити, як рухаються ваші вуса, коли ви кажете 4.55.

⁂

Малий Микола приглядається своїму братчикові, що вовтузиться і кричить в колисці.

— Мамо, чи він перед тим був в небі?

— Так синку.

— Ну, то я не дивуюся, що вони хотіли його звідтам позбутися.

⁂

Мама малого Івася була в шпиталі і він пішов відвідати її і свою маленьку новонароджену сестричку. Відтак він заглянув до другої кімнати, де лежала жінка, яка мала зламану ногу.

— Добрийдень, — привітався Івась, — а ви як довго вже є в шпиталі?

— О, вже місяць, синку.

— А де ваша дитинка?

— Я не маю дитинки, — відповіла здивована пані.

— О, то ви нічого не варті, глядіть моя мамця тут тільки три дні і вже має дитинку.

*

Молодий батько (раннім ранком): Це вже певно час вставати до праці.

Дружина: Чому?

— Бо дитина заснула.

*

Проповідник говорив у своїй церкві багато про гріх. Він щораз більше і більше розпалювався в ораторському розпалі, вкінці сказав:

— Я хотів би знати, чи в моїй парохії є хоч одна одинока панна? Якщо є, хай встане.

Він глянув на людей. Ніхто не вставав. Проповідник уже хотів продовжувати, коли доглянув якусь молоду жінку, що стояла в куті, тримаючи малу дитину на руках.

— Вибачте мені, пані, — сказав він гірко, — ви здається не зрозуміли мене. Я питався, чи між присутніми є яка невинна панночка.

Жінка здвигнула раменами.

— Очевидно, але ви хочете, щоб три місячна дівчинка вже сама потрапила стояти?

*

Один проповідник вирішив пригадати своїм парохіянам десять заповідей. Коли він дійшов до четвертої заповіді "Не кради" завважив, що якийсь чоловік в першій лавці нервово здригнувся. А коли він дійшов до семої "Не пожадай жони твого ближнього", той самий чоловік розяснився і задоволено всміхнувся. Така поведінка зацікавила проповідника і він після закінчення богослуження приступив до того, питаючи про причину. Чоловік відповів:

— Коли ви згадали четверту заповідь: "не кради", я завважив, що мій парасоль десь подівся, але коли ви дійшли до семої: "Не пожадай жени твого ближнього", я відразу пригадав собі, де я парасолю забув.

*

Двох жидків підійшло до річки, щоб скупатися. Роздягнулися і сидять на березі.

— Фе, Мойше, який ти брудний?

— Ну, ну, ти Іцик ще брудніший.

— Ну, але я пару літ від тебе старший.

*

— Петрусю, чому твій братчик так плаче? — запитала мати.

— Е, — відповів Петрусь, — він плаче, бо я не хочу дати йому свойого яблука.

— А його яблука вже нема?

— Ні, але він кричав ще дужче, як їв його яблуко.

*

Перша приятелька: Чи твоя дитина подібна до батька?

Друга приятелька: Чи ти здуріла? Та ж мій чоловік забив би мене!

*

Пияк вертається ніччю додому. Став під ліхтарнею і викрикує.

Поліціянт: Що ви тут робите? Ідіть до хати!

Пяниця: Та бачите, ціле місто крутиться і я жду поки надійде моя вулиця.

*

— Петре, — каже лікар, — ви мусите перестати пити горілку, бо інакше стратите зір.

— Пане докторе, — відповів Петро, — думаю, що я вже бачив за своїх шістьдесять років усе, що варта було бачити.

*

Старий канадієць: Джан, нам прибув вчора маленький братчик.

Джан: А звідкіля він прибув? —

Старий канадієць: О, сину, з дуже далекої країни.

Джан: Агій, ще один ді-пі більше!

*

Учитель: Слухай Копфермель, якби ти мав вісім центів і згубив три, скільки тобі осталося б?

Малий Копфермель подумав хвилину, а так каже:

— Ну, ну, пане учитель, а чому я мав би згубити тих три центи?

*

До Каца телефонують із банку, що він перебрав своє конто на 10 долярів.

— Ну, ви краще подивіться на моє конто зперед місяця, — каже урядникові Кац.

Урядник подивився і каже:

— Тому місяць на вашому конті було 10 долярів.

— Ну, — каже Кац, — то значить, що банк був мені винен десять долярів?

— Так...

— Ну, — обурено каже Кац, — а чи я робив з того приводу тикий великий гармідер?

*

Мендель не дуже так був вже аж надто "кошерний" в ресторані. Замовив собі маленьку порцію шинки, сподіючися, що це не попаде на око Єгові. Але коли він виходив із ресторану, здивовано зупинився у дверях. На небі висіли тяжкі, оливяні хмари, гриміло і блискавиці били, аж лячно ставало.

Мендель подивився на небо і здвигнув плечима.

— Ну, ну, і хто б подумав: через таку малу порцію шинки такий страшний гармідер.

*

Цяпка уладжує зі своїми обозними стрільницю.

Стрілець Булька вистріляв усі набої і всі Богові в вікна.

— Стрілець Булька! — сварить Цяпка. — Ти є евентуально велика оферма. Ось я покажу тобі, як треба стріляти.

Бере від Бульки кріс, стріляє, але не поцілив.

— О! — каже Цяпка, — так ти стріляєш.

Стріляє другий раз, але знов не поцілив.

— О! Так евентуально, стріляє твій товариш, стрілець Нитка.

Стріляє третій раз. Вислід — такий самий.

— А так, дурню, стріляє твій вістун.

Ще раз стрілив і знов поза ціль.

— А так стріляє твій десятник.

За пятим разом припадково Цяпка попав у ціль.

— О, бачиш, офермо, а так, евентуально, треба стріляти.

*

На Україні зайшов Цяпка до якогось ресторану. Обслуга була страшенно повільна. Кельнер приносить для Цяпки печеню.

— Пане товаришу, — каже Цяпка, — я вас мабуть звідкись знаю. Ага, це ви подавали мені сьогодні борщ...

*

Цяпка мав привичку питати кожного, чи то стрільця, чи старшину про його цивільне зайняття. Раз балакає про щось із сотником, військовим лікарем. Нараз перериває балачку і питає:

— А вибачте мені, евентуально, пане докторе, а чим ви були в цивілю?

*

Віллі: Я готов заложитися, що ми дістали щось такого, чого ви не маєте. Ми дістали нову дитинку...

Джек: Оввa, ми дістали щось більше: нового тата.

*

— Мамцю, дай мені ще одного цукорка! — просить мала Оленка.

— Ти дістала вже три цукорки, доню, — відповідає мати, — і я сказала, що більше не дістанеш.

— Тільки ще одного, мамусю, — проситься доненька.

— Ну, ще того одного дістанеш. Але це вже останній.

Оленка вложила цукорок до уст і всміхнулася:

— Дякую, мамцю, але мушу ствердити, що в тебе нема сильної волі.

*

Микольцева тета: Микольцю, ти не хочеш більше торта?

Микольцьо, що прийшов до тети в гостину: Ні, дуже дякую.

Микольцева тета: А, то ти щось хворієш на брак апетиту?

Микольцьо: Та де там, недуга на яку я хворію зветься "добре виховання".

*

— Мамусю, питає Юрчик, — а чому дощик паде?

— Бачиш тому, щоб усе росло: щоб росли яблучка, грушки, сливки і все те, що ти так любиш.

— Ну, добре, мамусю, але в такім разі навіщо той дощик паде на хідник?

*

Суддя: Чоловіче, і як то ви мали серце ошукати людей, які вам довірили?

Підсудний: Пане суддя, та ж тих, які не довіряють, не можна ошукати.

*

З ОПОВІДАНЬ ЦЯПКИ

1. — То неправда, що москалі пють горілку при всяких нагодах. Москаль любить її пити тільки у двох випадках: коли на столі є оселедець і коли на столі немає оселедця...

2. Як ми були під Болеховом ще тисячодевятьсотпятнадцятого року, прийшлося нам у тому пеклі пропадати. Більше пять сотень москалів валиться на мене. Я маю живих всього десять чоловік. Що тут робити? Кажу я вдарити в скорострільні. І — все лягло трупом... Півтори тисячі трупів. А скільки тисяч живих залапав я в полон!...

— Та ж ви кажете, що їх було всього пятьсот, а ви стільки їх забили, ще й залапали в полон?

— Ну... москалів взагалі дуже багато. Відома річ, що москалі численний народ. Їх нараховують близько вісімдесять міліонів...

3. — Одного разу рушив я на розвідку. В Карпатах сніг, мороз. Не дай Боже! Аж тут москалі... Стой!... — верещить один і хватає мене за полу. Ну, думаю собі, амінь! Що тут його робити, евентуально? Витягаю багнет і... фалать! Відтяв полу, евентуально, а сам в ноги! Корчами аж зашуміло...

— А що москаль?

— Що москаль, питаєте? То ціла історія з тим москалем. Він, бачите, йде до свого командіра тай голосить. Так і так, такий то а такий, полонив і привів ворожого і дуже небезпечного старшину... Дивиться, а тут тільки кінець сукна з мойого плаща. Чудасія!... Евентуально...

— Ну, а як ви, пане чотар, знаєте, якто воно там було?

— Та в тім і штука: я бачите, другої ночі пішов на те саме місце і зловив того самого москаля, а той докладнісінько розповів, що і як...

*

4. — Це було, евентуально, як я був на фронті. На нас почала наступати ціла сотня, евентуально, цілий полк москалів. Стрільці зачали стріляти, а москалі сунуть далі. Я вхопив від одного стрільця "верндель" і як почну пражити! На мінуту яких 40 москалів поклав трупом.

Хтось із слухачів перебив:

— Як? Та ж ви мусіли по кожнім вистрілі набивати кріс?

— Що? Набивати? На це, пане товаришу, в такій ситуації немає часу...

*

5. З викладу поручника Цяпки для стрільців про обов'язки вояка:

— Загально думають, що першим обовязком стрільця є вмирати за свій край. Це хибне розуміння. Першим обовязком стрільця є так робити, щоб якнайбільше ворогів вмерло за їхній край...

—— о ——

Памятного 1919 року, після переходу за Збруч, УСС займають нові оборонні позиції коло Камянця. Десь із північної сторони надїздять на підводах останки СС, що потерпіли великі втрати в часі боїв під Проскуровом. Між тими СС-ами є і Цяпка. Він вітається щиро з давними друзями та пояснює ситуацію:

— Ви не тубуйтеся. Тут направо від вас стоїть ціла залізна дивізія Наддніпрянців.

— Ціла дивізія? — викликнув врадуваний комендант кінної розвідки, — а я цілий час шукаю звязку і не годен знайти. Де ж ця дивізія?

— Вона схована...

— Де?

— Онтам за тим деревом...

*

Цяпка зупиняє на вулиці чоловіка.

— А! Здоров був! Я вас, евентуально, звідкись знаю...

— Ви помиляєтесь...

— Ні, я вас таки направду знаю...

— Не можу собі пригадати...

— О, я вже пригадав. Ми ходили разом до народньої школи.

— Ні, пане вояк, зі мною до народньої школи ніхто з такими вусищами не ходив.

—— о ——

Панство Пилипки влаштували домашній концерт, на якому пописувалася їхня геніяльна дочка грою на фортепіяні. Після концерту панна Пилипко підійшла до одного із гостей:

— Скажіть, але направду, що ви думаєте про мою гру?

— До нічого, — відповів запитаний.

— Не звертай доню на нього уваги, — вмішався пан Пилипко, — він дурень, завжди повторяє, як папуга те, що всі говорять.

*

Пані Тріска доробилася на "старокрайових" вудженинах. Прийшов час, купила собі велику хату за містом і прийняла на службу китайського льокая. І дає йому науки.

— Завжди стукайте до дверей заки ввійдете до моєї кімнати. Я можу вдягатися, або роздягатися саме в тому моменті, отже прошу вважати.

За деякий час після того китаєць входить до її кімнати без стукання.

— Я ж наказувала вам стукати до дверей заки ввійдете до моєї кімнати. Якже ви могли знати, що я не роздягаюся?

— О, пані, — відповів китаєць, — я завжди заглядаю вперед через дірку від ключа, щоб упевнитися.

✻

Після історичної конференції в Тегерані, Рузвельт, Черчіл і Сталін попивали вино, оповідаючи про свої сни.

— Мені снилося останньої ночі, — казав Рузвелт, — що війна закінчилася, установлено мир і мене вибрано президентом світу.

— Цікаво, — усміхнувся Черчіль, — а мені снилося, що я став премієр-міністром світу.

— Що ви не кажете? — здивувався Сталін, — я також мав останньої ночі різні сни, але не пригадую собі, щоб я призначував когось із вас на такі становища.

✻

Суддя (до свідка): І ви дивилися, як їх двох гаратало себе кріслами і не пробували їх розборонити?

Свідок: Не міг. Не було там третього крісла.

✻

Вітя Смердяков прочитав на велике здивування в московській "Правді" свій некролог. Обурений телефонує до редакції:

— Але ж, товариші, я ще не вмер, навпаки я цілком здоровий. Спростуйте, будь ласка, помилку.

— "Правда" — відповів голос у телефоні, — ніколи не пише неправди, отже нічого не може спростовувати. Але ми залагодимо цю справу. Читайте завтрішню рубрику народжень, там знайдете своє імя.

✻

Два знайомі сидять у таверні:

— Ах, не уявляєте ви собі, як я страшенно тужу за спокійною, тихою, привітною хатою і за маленькою, чесною жінкою, — каже один мрійливо.

— Але ж ви жонаті?!

— Власне тому...

*

Пан Веретенко мав страшенну авантюру із своєю жінкою.

— Ти є без сумніву найгірший чоловік на тім білім світі, — кричала пані Веретенко, — якби хтось бачив, як ти мене трактуєш, подумав би, що я якась кухарка.

— А я, — простогнав пан Веретенко, — хай тільки раз спробував би твойого обіду, то напевно перестав би так думати.

*

Коли держава обманює державу це — дипломатія, коли політик політика — це політика, коли генерал генерала — це стратегія, коли купець купця — це комерція, але коли звичайний чоловік звичайного чоловіка, то вже злодійство.

*

Суддя питає в жінки, що зявилася перед ним:

— Скільки вам років?

— Тридцять...

— Та ж ви подаєте такий самий вік уже третій рік у тім суді...

— Очевидно, бо я не належу до тих людей, які кажуть одне сьогодні, а друге завтра...

*

Недалеко від склепу пана Зозульки мешкала надзвичайно вродлива білявка. Одного дня зайшла вона до склепу, коли пан Зозулька кудись вийшов і заступала його там дружина. Коли сусідка ввійшла до склепу, пані Зозулька каже до свого малого сина:

— Петрусю, привітайся гарно з панею і поцілуй її.

Василько закопилив губки і відповів:

— Я не поцілую її. Вона не добра. Якщо я поцілую її, вона може вдарити мене в лице, так як це зробила таткові.

*

Пані Сливка, шукаючи по кишенях одягу свого чоловіка, знайшла карточку із якимсь імям і числом. Вона запитала свого чоловіка:

— Гей, ти, а що це означає?

— О, це зовсім нічого. Це імя і число коня, на якого я купив білет.

— Так це імя Марія — це кінь?

— Очевидно...

Жінка заспокоїлася. А чоловік пішов до праці. Коли ж він вечером вернувся із праці, застав біля дверей свою жінку із мітлою в руці.

— Що сталося? — запитав здивовано пан Сливка.

— Нічого. Твій кінь телефонував...

*

— Знаєте, пане колего, завжди як дивлюся на вашу дружину, мушу потихо зашептати: "І не введи нас во іскушеніе..."

— Е, якби ви її трохи ліпше пізнали, ви напевно шептали б: "Но ізбави нас од лукавого..."

*

Вістун обяснює новобранцям, як треба обходитися з крісом. Вияснивши, питає:

— Стрілець Затирка! Чому як стріляєш, то примикаєш одно око.

— Бо, голошу слухняно, як примкну оба, то нічого не буду бачити.

*

— Чому ви так денервуєтесь за кожним разом, як почуєте трубку авта?

— Бачите, минувшого тижня я відвіз свою жінку на відпочинок, і за кожним разом, як вчую трубку авта, все здається мені, що вона вже вертається.

*

Підчас останніх днів війни, двох німецьких вояків сиділо в окопах, маневруючи так, щоб не попасти під кулі.

— Людвіг, — каже Ганс, — я знаю таку секретну зброю, яка закінчила б цю війну в кількох хвилинах.

— Що ти не кажеш? — здивувався Людвіг. — А що то за зброя?

— Біла фана на багнеті карабіна.

*

Поручник: Стрілець Сливка, якби ви не пили, то я давно зробив би вас вістуном.

Стрілець Сливка: Пане поручнику, голошу слухняно: навіщо мені бути вістуном, коли я, як впюся, то мені здається, що я є сотником.

*

Вістун до стрільця: В якому напрямку ми тепер ідемо?

Стрілець: На полудне.

Вістун: Добре, а по чім пізнаєте?

Стрілець: Бо мені чимраз тепліше...

*

До склепу ввійшов якийсь чоловік із дуже зажуреним виглядом.

— Слухайте, — каже він до продавця, — що належало б носити, якщо хтось помер?

— Носиться звичайно чорну опаску на рамені, якщо це хтось близький і дорогий, — чемно відповів продавець.

— Ну, то дайте мені чорну шнурівку до черевика. Це померла моя теща.

*

Не зважаючи на гостру реквізиційну заборону стрільці здобули десь пару гарних шинок. Сотник заряджує слідство.

— Звідки взяли ви ті шинки?

— Ми не взяли, пане сотнику. Це було так: біля нашої полевої кухні крутилися свині. Ми до них ніщо і вони до нас ніщо. Нараз дивимося, свині щось посварилися між собою, почали одна за другою ганяти, аж нагло: бах! Одна влетіла до нашого кітла...

*

Учитель повчає дітей про потребу ощадности. Вкінці питає:

— Ану, Бил, скажи де твій тато складає свої гроші?

— В інком текс офісі...

*

Суддя: Чому ви вкрали цей перловий нашийник із виставового вікна?

Підсудний: Чейже в тому вікні стояв великий напис: не прогавте знаменитої нагоди.

*

— Чи ви думаєте, пане доктор, що я доживу до девятьдесятого року життя?

— А скільки вам тепер?

— Сорок.

— Чи ви пєте, граєте в карти, курите і взагалі чи маєте якийсь наліг?

— Ні.

— Ну то якого дідька вам жити так довго?

*

Панна Джені: Пане докторе, чи та близна після операції сліпої кишки буде замітна?

Доктор: Це залежить від того, як ви вдягатиметеся.

*

Суддя: Ви обвинувачені, що викинули свою тещу через вікно.

Підсудний: Я зробив це без надуми...

Суддя: Очевидно, але не бачите яке то могло бути небезпечне для прохожих?

*

Панна Ірця дістала листа від свойого нареченого. Але мусіла до нього доплатити, бо не було поштового значка.

Міркує собі вона:

— Цікаво, чи він такий скупий, чи такий закоханий?

*

Товариство охорони звірят вирішило винаймити вікно в одному великому склепі і влаштувати там виставу хутрових звірят, щоб у такий спосіб протидіяти безсердечному винищуванні тих звіряток. Вистава вдалася надзвичайно, тільки якийсь чоловік вперся, щоб йому дати місце поміж звірятами також.

— Я туди належу, — вперто настоював він.

Комітетові спочатку думали, що він або пяний, або божевільний, але коли вислухали його пояснень, признали, що його поступування було до певної міри оправдане.

Причиною, що спонукала його домагатися місця між виставленими звірятами був напис, що красувався понад вікном:

"З нас луплять шкуру, щоб забезпечити хутрами модних жінок."

*

— Коли і як ти познайомився із своєю дружиною?

— В поїзді. Ми їхали тим самим поїздом...

— Ага, ти впав жертвою залізничної катастрофи...

*

Їхав англієць із французом на захід Канади. Подорозі мусіли ждати на зміну поїзду. Сіли в почекальні, біля печі. Англієць закурив цигару і примкнув очі. Через хвилину попіл нагорів на цигарі і впав на краватку. Краватка зачала тліти.

— Мій пане, — сказав француз, — попіл упав на краватку, вона тліє.

Англієць відкрив очі, позіхнув, стріпав попіл і сказав:

— Дякую...

Через хвилину історія повторилася. Француз знов звернув увагу, англієць подякував. Аж вкінці цілий кусень вогню впав на краватку англійця і вона зачала таки добре тліти.

— Пане, — скрикнув француз, — краватка ось-ось загорить...

Англієць відкрив очі і зі злістю сказав:

— А вас то що обходить? Дивіться, вам уже обгоріла ціла пола від плаща, а я нічого не говорю...

*

Іван умирав. І останнім зусиллям видусив зі себе:

— Марта, обіцяй мені сповнити мою останню просьбу.

— Очевидно, Іване, — прошептала заплакана Марта.

— Шість місяців після моєї смерти маєш вийти заміж за Петра.

— Але ж, Іване, — здивовано викликнула Марта, — я ж була певна, що ти його ненавидиш найбільше з усіх людей на світі...

— Власне тому... — шепнув Іван і вмер.

*

— Маю для вас знамениту пару.

— А скільки приданого?

— Нащо їй придане? Вона працівничка міської різні.

— Ну, вибачте, на заріз я не піду!

ГУМОРОЛОГІЯ

Одного музика запросили якось у гості. Після обіду дочка господарів стала пописуватися грою на фортепіяні. А батьки питають нашого музика:

— Що ви думаєте про гру нашої дочки?

Музик звів очі до неба і сказав:

— Ваша дочка грає зовсім по духу християнського милосердя...

— Як ви це розумієте? — зацікавились батьки майбутньої слави.

— В неї права рука не знає, що робить ліва...

Коли б ви вміли так відповісти, ви мали б право до титулу доктора музикології.

Очевидно такого права ви не могли б мати, коли б відповіли, як відповіла дружина одного мого знайомого.

Коли вона прийшла із репрезентативного концерту мистців на Ексгибишин, її сусідка, що на той концерт із різних причин не могла піти, питає:

— А що ви на цьому концерті чули?

— О, дуже багато: Іксинські мають близнята, а Плаксунівна вже зірвала із своїм нареченим і він виїхав із розпуки на золоту майну; Долинські купили катедж на Полтаві, а в Родинських грозить розвід.

Така відповідь могла б вас кваліфікувати щонайменше на доктора пліткології, але, хоч і як є дуже вільними наші університети, всеодно такої катедри ще не встановили.

А шкода.

Бо тоді нарешті дістали б ми повно кваліфікованих редакторів до наших газет, а так мусимо обходитися аматорами.

Вчора, наприклад, зустрінув я знайомого з Едмонтону.

— Видом-видати, слихом-слихати. А як там у вас в Едмонтоні?

— В нас? Гарно. Люди між собою не гризуться, УНО співпрацює з Лігою, а СУМ із ОДУМ-ом, Лебідь склав візиту місцевому лідерові бандерівців і відвідав усіх своїх старих знайомих, і взагалі КУК розгортає дуже пожвавлену роботу...

Я голосую за тим, щоб мойому приятелеві з Едмонтону дати титул доктора мітології.

Або зустрічаю колисьто Петра Кузьмича.

— Здорові були, Петре Кузьмичу!

— Слава чорній сотні!..

— Що ви, Петре Кузьмичу, так вже від ранку політику розводите?

— Чому б ні? Я вільна людина. Я людина, яка сама тільки собі всім зобов'язана.

— Ну, то щастя, — не втерпів я, — так це бодай звільняє Творця від відповідальности за вас.

А коли б ішлося про відзначення Петра Кузьмича якимсь науковим титулом, то я, взявши до уваги його писання про бандерівців і взагалі галичан, пропонував би без ніякого вагання титул доктора зоології...

Оповідають, що небіжчик Гітлер раз удався до астролога, щоб довідатися про свою долю.

— Скажіть мені, — питає Гітлер, — в який день прийде моя смерть.

Астролог глипнув на Марса, придивився Венері, відтак ще зиркнув на Юпітера і каже:

— Ви вмрете в день великого жидівського свята.

Здивувався Гітлер.

— Як ви можете бути так певним відносно цього?

— О, відповів астролог, — день, в якому ви витягнете ноги, буде без ніякого сумніву великим святом для жидів.

На жаль, у нас ця дисципліна не дуже розвинена.

Титул доктора психології обов'язково треба признати нашому мистцеві М. Дмитренкові. Кілька днів

тому збудив його серед ночі якийсь гамір. Дивиться, — а це злодій нишпорить по його бюрку.

— Гей, — каже по тихо наш мистець, — ви чого там шукаєте?

— Грошей! — відповідає заскочений злодій.

— Пождіть! — шепче М. Дмитренко, зіскакуючи з ліжка, — пождіть на мене, шукатимемо разом...

Доктором театрології я без сумніву іменував би Лева Орлигору. Коли він враз із Б. Солуком перефільмовував деякі сцени із "Львівських Катакомб", він сказав до одного із акторів, який у першій фільмі гинув у третьому акті.

— Добродію, я мушу замордувати вас у другому акті.

— А то чому? — здивувався актор.

— Бо я боюся, що в третьому акті вас замордують глядачі...

Коли Йосип Гірняк вибрався раз на прем'єру нового голівудського фільму, він почув, як хтось на кріслі за ним шепнув:

— Ви уявляєте собі, скільки платять тій тресованій собаці в тиждень?

— Ну?

— 200 долярів.

Маестро Гірняк обернувся і сказав:

— І скажіть, будь ласка, самі, чи світ не сходить на пси?..

А тому, що світ дійсно сходить на пси, я пропоную заложити при всіх університетах катедру гумороло гії.

Бо чим більше ми студіюємо, тим більше ми знаємо. Чим більше ми знаємо, тим більше ми забуваємо. Чим більше ми забуваємо, тим менше ми знаємо. Чим менше ми знаємо, тим менше забуваємо. Чим менше ми забуваємо, тим більше ми знаємо.

Ну, і скажіть самі: в такім разі навіщо студіювати?

А що це є основна теза гуморології, — тому як же легко кожному буде здобути науковий титул?

А скажіть самі, чи серед нашої політичної еміграції є якась більша мрія від легко здобутого наукового титулу?

Др. Аполінарій Паяццо

*

Гольдштайн мав 60 літ, коли вженився із 18 літньою дівчиною. По році народився йому син. Врадуваний Гольдштайн іде до рабіна.

— Ребі, чи то можливе, щоб я в такому віці міг мати сина? А може це чудо?

— Можливо, — каже рабін, — я дам тобі такий приклад: ішов чоловік через ліс з парасолею в руці. Нагло з ліса вискочив вовк. Чоловік відчинив парасоль і в цю ж мить вовк упав мертвий на землю.

— Не розумію, — дивується Гольдштайн, — який тут приклад?

— А тому, що за тим чоловіком ішов мисливий із рушницею.

*

Большевицький емведист перехвалюється в Берліні: — У СССР є в оркестрі така велика труба, що до грання потрібно аж п'ять чоловіків.

— Не може бути!

— Але ж так! Два тримає трубу, а два дує в діру.

— А п'ятий?

— П'ятий читає ноти.

*

У містера Недбалюка затиналися двері і треба було завжди підважувати їх сокирою.

Одного вечора хтось стукає. Містер Недбалюк підходить до дверей і питає:

— Хто там?

— Я, тітка Анна.

Недбалюк намагається відчинити двері, але надаремно. Двері затялися. Тоді звертається до сина:

— Івасю, подай но сокиру, тітка Анна прийшла.

Івась приніс сокиру, підважили двері, отворили, але тітки Анни вже не було.

*

Професор "Н" не може знайти своєї папіросниці. Звертається до своєї дружини:

— Не пригадуєш собі, де я положив свою папіросницю?

— Ні.

— Це жахливе, яку коротку пам'ять мають ті жінки!

*

До редакції спортового журналу телефонує незнайома дама і питає редактора:

— Будь ласка, скажіть мені, пане редакторе, коли відбулися футбольні змагання між дружинами "С" і "М" в місті "Т"?

Редактор подав точну дату і запитав, чи вона дуже цікавиться спортом.

— Зовсім ні, — відповіла дама, — я тільки цікава, коли маю сподіватися потомства.

*

До ложі портієра в готелі "Імперіяль" підходить дама і з обуренням заявляє:

— Я була певна, що ваш готель приличний!

— Що трапилося? — питає портієр.

— Я ждала на вінду і бачила, як якийсь гість вганявся за дівчиною!

— Чи зловив її? — запитав портієр.

— Ні.

— В такому випадку, готель є дальше приличний!

*

Провінційна хористка приїхала до Голівуду, та, на жаль, не мала акторських здібностей. Режисер нервувався, а вкінці вибухнув:

— Ви не маєте ніякого поняття про гру, ви не можете показати великого зворушення!

— Можу, але просто не знаю як, ви постійно знімаєте тільки обличчя!

*

Він: — Ти страшна відьма і докучлива, через тебе йду втопитися!

Вона: — Ах, дорогенький, подорозі переходитимеш біля пошти, будь ласка, кинь мені цього листа до скриньки.

*

Підчас випродажу найлонових панчішок один чоловік хотів купити своїй дружині в подарку одну пару. Але скоро завважив, що даремний його труд, бо жінки завжди відпихали його на сірий кінець. Джентелмен стояв так довший час, а вкінці, розпихаючи ліктями, почав промощувати собі дорогу до продавщиці.

— Гей, ви! Чи не могли б ви поводитися як джентелмен!?

— До сто чортів! — відповів він. — Дотепер я поводився, як джентелмен, а тепер поводитимусь як жінки.

*

У північній Африці зустрічає американський старшина араба, що їхав верхом. За конем ступала жінка, вгинаючись під тягарем великої в'язки сіна. На повне обурення запитання старшини, чому він дозволяє жінці йти з таким тягарем, а сам вигідно їде верхом, відповіла арабка: Чи американські жінки бажають собі, щоб їхні чоловіки верталися вечером додому втомлені?!

*

Поет Віршомаз був ціле літо на фармі у знайомих. Як прийшла осінь, він не приготовлявся до від'їзду.

— Так, — каже одного дня гостинний господар, дивлячись Віршомазові у вічі, — тепер буде в нас сіро і безнадійна нудьга. Ви очевидно вертаєтеся знову до міста?

— Та що ж ви? Коли я пережив стільки гарних днів у вас, то тепер перебуду з вами ті сірі дні.

*

— Для тієї жінки, я втратив майно.
— А я, розум.
— Ну, тебе це дешевше коштувало.

*

Данилко входить у хату, обдертий, з синяками і з розбитим носом. На питання батька "що сталося", відповідає:

— Я заложився з Юрком, що він мене не винесе по драбині на стрих і Юрко програв заклад.

*

— Ви бажаєте діставати свою заробітню платню місячно, а не тижнево. Чому?

— Бо краще мені мати суперечку з жінкою один раз в місяць, як щотижня.

*

Де будете тепер проживати по одруженні ваших двох донечок?

— Мої зяті не можуть погодитися відносно тієї справи. Один хоче, щоб я перебувала у Вінніпегу, а другий, знову, хоче мене бачити в Торонті.

— О, значить, маєте ідеальних зятів!

— Зовсім ні. Той з Вінніпегу, хоче мене мати в Торонті, а той з Торонта, хоче мене мати у Вінніпегу.

*

— Матусю, я сьогодні бачила того майстра, що робить коні.

— Але ж дитинко, коня не робиться...

— Як же ж ні? Я бачила! Кінь вже був готовий і той майстер, ще тільки прибивав йому цвяхи до ніг.

*

Одна родина новоприбулих до Канади дуже скоро збагатіла. Вони купили собі фарму, кури, коні, корови і свині. Гість оглядає їхню фарму, питає:

— Чи ваші кури несуться?

— Та вони можуть нестися, — відповідає господиня, — але нам так добре поводиться, що вони не мусять.

*

Один чоловік проходжується по цвинтарі і бачить, як над гробом стоїть якийсь чоловік і щиро плаче:

— Ах, чому ж ти помер, чому?

Зворушений терпінням ближнього, підійшов прохожий до нещасливого, щоб потішити його словами співчуття:

— Небіщик напевно був для вас дуже дорогою і близькою особою, правда?

— Ні, я його ніколи і на очі не бачив.

— То чому ж ви так щиро плачете?

— Це був перший чоловік моєї жінки.

*

— Якщо ви дасте за мене запоруку, то банк дасть мені позичку.

— Краще нехай банк дасть за вас запоруку, а я дам вам позичку.

*

До санаторії для божевільних хтось серед ночі добивається.

— Хто там? — питає заспаний портіер.

— Я умово хворий і хочу тут лікуватися. Впустіть мене.

— Тепер серед ночі лікуватися? Ви збожеволіли, чи що?

*

— Яких двох слів учні вживають у школі найчастіше?

— Не знаю.

— Добре, сідай.

*

Лікар: — Ваша розсіяність і забудькуватість — це початки небезпечної умової недуги. Я зараз напишу вам рецепту на ліки. Але... куди я подів мою ручку?

Пацієнт: — Ви вложили її мені під пахву замість термометра, пане докторе.

*

— Чудово! Пізнати, що тому співакові пісня пливе з серця.

— Так. Шкода тільки, що вона випливає крізь ніс.

*

— Коли стану "дуба" на голові, кров ударяє мені в голову. Чому ж вона не вдаряє мені в ноги тоді, як стою на ногах?

— Мабуть тому, що ноги не є порожні.

*

— Ну, як, Юрчику? Не був ти тягарем для вуйка і тети?

— Зовсім ні, мамо. Навпаки, як тільки я прийшов, то тета сказала: — "Ще тільки тебе бракувало".

*

Майбутні тести запрошують молодого чоловіка перший раз до свого дому на обід. Після обіду він каже:

— Давно вже я так добре не обідав.

На те малий Юрчик:

— Ми також.

ШИЛЬД

Кожний українець, хоч сам непорадний, любить все другому порадити.

Недавно заложив собі якийсь чоловік у Торонто склеп з рибою. Над дверима примістив шильд: "Тут продається свіжа риба".

Зараз на другий день заходить до нього один наш професор.

— Вітаю! Нова українська станиця! Тільки шильд невідповідний.

— Чому? — дивується купець.

— Слово "свіжа" є непотрібне. Клієнт не повинен знати, що може бути також несвіжа риба.

— Пан професор мають рацію. — І змінив шильд.

Слідуючого дня, професор знову зайшов.

— Гарний маєте склеп, але шильд таки раджу змінити.

— А як?

— Пощо писати на шильді "тут"? Кожний чейже знає, що не в Гонолюлю! Це зайве!

— Мають, пан професор, рацію, — відповів купець. І знов змінив шильд. Лишилося: "Продається риба".

На слідуючий день професор знов прийшов з радою.

— Знаєте, склеп нічого собі. Тільки цей шильд! Пощо написали ви "продається"? Кожний і так знає, що даром риби не даєте. Рекляма мусить бути логічна!

— Рація, — згодився купець і казав вичеркнути слово "продається".

На шильді лишилося тільки одно слово: "риба". Задоволений сидить за лядою і чекає клієнтів.

Нараз входить професор і кричить вже від дверей:

— Чи ви здуріли? Що за шильд! "Риба?" Таж і так на цілій вулиці чути вашою рибою!

*

— Коли людина важить найбільше?
— Тоді, коли стане другій людині на нагнітки.

*

— Чому ви вкрали годинник?
— Це було так: ішов я і годинник теж ішов. Думаю собі: підемо разом. І ми пішли.

*

— Оленко, чи ти вимила рибу перед смаженням?
— А навіщо, вона чейже ціле життя купалася у воді.

*

Провідник: — Ця гадюка така сильна, що душить малпи.
Чоловік: — Жінко, не наближайся до неї.

*

— Чи тато дома?
— Ні.
— А мама?
— Мама також казала сказати, що її нема.

*

— Як це є, Ганю, що скільки разів я увійду у кімнату, ти нічого не робиш?
— Це тому, що ви носите гумові підметки.

*

— Чув я, що в цьому домі щось страшить.
— Можливо, тут живе моя теща...

*

— Мамцю, яка є різниця між словом "візита" і "візитація"?

— Бачиш дитинко, то так: як ми прийдемо до бабуні, то це є "візита", а як бабуня прийде до нас — то це є "візитація".

*

Одна пані із доброчинного товариства каже до десятьлітного хлопця:

— Фе, ти такий малий, а вже куриш. Це негарно.

— А ви такі старі, а ще зачіпаєте молодих хлопців. А це ще менше гарно.

*

Лікар: — Ваша дружина терпить на злу переміну матерії...

Чоловік: — Аж тепер розумію, чому вона мусить мати що місяця нову сукню...

*

— Що ви зробили б, панно Лесю, якби я вас так зараз поцілував?

— Покликала б маму...

— І вона зараз прибігла б?

— Не думаю, бо вона лишилася в Києві...

*

До відомого нашого співака Михайла Голинського приходить молодий співак і просить послухати його голосу. Після співу питає М. Голинського:

— Як ви, маестро, думаєте? Чи я зі своїм голосом можу дістатися до опери?

Михайло Голинський добродушно хитнув головою.

— Я вірю, що так, але мусите купити квиток вступу...

*

— Татку, чому молоді подають собі руки перед шлюбом?

— Це синку так само, як перед боксерським мечом...

*

— Миколо, можеш позичити мені 50 долярів?

— Можу, але не хочу.

— Певно думаєш, що я тобі їх не схочу віддати?

— Та ні, схочеш, але не зможеш...

*

Мистер Майк, ви маєте прегарну дочку. Чи вона ще панна?

— Шур, вже третій раз панна...

*

— Мамусю, чи я мушу конечно ту стару сукню із таким великим декольтом вбирати?

— Ти не нарікай, твоя старша сестра двічі її вбрала і вийшла заміж.

*

— Ти казав, що я це твій цілий світ, а тепер уже залицяешся до Ірки?

— Правда, моя дорога, але не забувай, що є два світи: старий і новий.

*

— Мистер Коген, я не можу витримати зі своєю жінкою. Купіть собі її. Скільки даєте?

— Ані цента...

— Ну, то згода. Беріть її собі.

*

Жінка: — Я прочитала в газеті, що недуги завжди атакують найслабшу частину організму.

Чоловік: — То правда, тебе завжди голова болить...

*

— Панове, ви підете з торбами, якщо так дальше не пильнуватимете інтересу.

— Що сталося, ласкава пані? — питає властитель.

— Якто що? Вчора я купила в вас яйця і в першому відразу знайшла вже курятко.

— О, то дурниця, ласкава пані, — відповів властитель склепу, — молоді курята не дорогі, доплатіть доляра і все буде в порядку...

*

До української книгарні "Арка" в Торонті зайшов чоловяга.

— Дайте мені трохи книжок.

С. Рошко підійшов до полиці з книжками і чемно питає:

— А яких ви собі бажаєте? Наукових, чи може таких легких?

Покупець згірдливо видув губи.

— А ви мистер, що собі гадаєте, що я новоприбулий, чи що? Мені то не робить різниці, осьде перед вашим склепом стоїть моя гара...

*

Молоденька панночка підходить до віконця на залізничій станції.

— Прошу квиток до спального вагону, але тільки в одну сторону.

Урядовець усміхнувся чемно і каже:

— А можу знати, куди ви хочете їхати?

Панночка почервонілася.

— Це нахабство мій пане, я є порядна дівчина і даремні ваші запити...

*

— Цікаво, як то буває: ти брунет, а твоя сестра бльондинка.

— Е, бо я народився ще перед тим, як мама пофарбувала собі волосся.

*

У Львові їдуть трамваєм чоловік і жінка, а напроти них якийсь незнайомий.

— О-о-о-ох. — застогнав незнайомий.

— О-о-о-ох. — застогнав чоловік.

Жінка нахиляється йому до вуха і шепче:

— Скільки разів я тобі говорила, щоб ти не зачинав політичних розмов із незнайомими?

*

— Чуєш, та стара Марія має шалене щастя.

— Що сталося?

— Ти не чула? Її колишній наречений, з яким вона тридцять років тому саме перед шлюбом зірвала, записав їй сто тисяч долярів.

— З вдячности, очевидно.

*

— Ось тут, пані, чисто вовняний матеріял...

— Та що ви кажете, на етикеті написано виразно, що це бавовна.

— То пані тільки для того, щоб ошукати молів.

*

— Як операція жовчевих каменів у вашої жінки?

— Трохи вдалась, а трохи ні.

— Якто?

— А так, що каміння вирізали, а жовч осталася...

⁂

— Приїжджає большевицький агітатор на село і показує колгоспникам золоті совєтські гроші.

— Глядіть трудящі, ось совєтські гроші...

Якась бабуся подивилася на ті гроші і перехрестилася.

— Ти чого хрестишся, старуха? — спитав агітатор. — Чейже гроші совєтські.

Бабуся зідхнула і відповіла:

— Та то правда, що гроші совєтські, але золото церковне...

⁂

Поспішним поїздом їде в пошлюбну подорож молоде подружжя. Раптом двері відчиняються. Входить кондуктор і бачить, як молодята, обійнявшись, цілуються. Обурена пані скрикнула на кондуктора:

— Як так можна без стукання входити до купе?

— Вибачте, — сказав кондуктор, — але я знаю, що ви в пошлюбній подорожі і тому мене не здивувало те, що ви цілуєтесь.

— Так, так, але що було б, коли б ви так без стукання зайшли пять хвилин пізніше?..

⁂

Вона: — Як це сталося, що ти в мені закохався?

Він: — То ти вже також дивуєшся?

⁂

Сходиться двох жидів і зачинають говорити на тему купецької спілки.

— Знаєш що, Розенкранц, заложім спілку. Ти даш гроші, а я дам досвід.

— А як будемо розраховуватись?

— Просто, за рік ти будеш мати досвід, а я гроші.

⁂

КИТАЙСЬКА КАЗКА

Хам-Чам-Лі, пробудившися одного ранку, почув, що з його шлунком щось неясно.

Прикликаний лікар упав навколішки і заявив:

— Сину сходячого сонця! Воїстино, хоч ти є сином небес, в надмірі твоєї ласки, ти нераз знижуєшся до людей і западаєш на звичайні людські недуги. Цим разом ти захворів на затвердження.

Хам-Чам-Лі здивувався:

— Вчера вечером згідно зі звичаєм моїх предків, я випив тільки молоко моєї няньки. Триста сімдесять місяців я є вже цісарем і триста сімдесять няньок я вже змінив, але досі ніщо подібного мені не трапилося. Хто перекормив мою останню няньку і чим?

Перед обличчя достойного владики привели няньку.

— Говори, проклята, чому твоє молоко є зіпсуте? — запитав лютим голосом.

— Великий сину небес, — відізвалася нянька, — моє молоко є зіпсуте, бо я маю велику журбу.

— Яка твоя журба? — спитав цісар.

— Я родом з провінції По-Чі-Лі. Панує там мандарин Кі-Ні, а панування його страшне! Продав наш дім, гроші забрав для себе, а сестру мою примусив стати його наложницею. Замордував мойого батька, а матір мою кинув до тюрми. Чи ж не маю я плакати, думаючи про все те? Це власне є причиною, що моє молоко є зіпсуте.

Хам-Чам-Лі розлютився. Прикликав свойого дорадника і сказав йому таке:

— Мандарин Кі-Ні, котрому повірив я заряд провінції По-Чі-Лі, псує молоко моєї няньки. Поїдеш не-

гайно до цеї провінції і прослідиш справу. Тільки тям: не вільно тобі промовчати нічого!

Дорадник поїхав і три місяці їздив по провінції По-Чі-Лі. Четвертого місяця вернув і упавши ниць перед цісарем, сказав:

— Нема, пане мій, на світі країни гіршої над провінцію По-Чі-Лі. Повно там жебраків, а милостині немає хто давати. В судах нема справедливости, а виграє тільки цей, хто більше дасть мандаринові. Скрізь велике убожество, бо все, хто що має, давно заграбував мандарин Кі-Ні.

Син небес вхопився за голову.

— Тут треба щось зробити, — рішив.

Над роздумуванням минув цілий день. Аж над вечір ввійшов до великої залі, заняв місце під бальдахимом, а як всі впали навколішки, сказав:

— Провінція По-Чі-Лі найшлася в невідрадному положенні. Тому постанавляю що слідує: "З провінції По-Чі-Лі не вільно від нині брати няньок для цісарської потреби".

О. Бей

*

Американець: — Москва вициганила у нас в часі війни величезну кількість грошей і машин.

Новоприбулий: — Якто, і нічого вам за це не дала?

Американець: — Крім пятої колони — нічого.

*

На годині фізики вчитель пояснює учням, що від тепла всяке тіло побільшується, а від холоду поменшується. Після викладу каже одному учневі подати на це твердження приклад.

Встає один учень і каже:

— Дні в літі від тепла побільшуються, а в зимі від зимна поменшуються.

*

В одному містечку в СССР стоїть під фігурою селянин і молиться. Надійшов комсомолець і питає:

— Що, дядя, молишся?

— Та молюся...

— За кого, дядя, молишся?

— За всіх.

— І за совєтську власть тоже?

— Аякже, і за совєтську власть...

— Дурак ти, за царя ти також молився і йому це нічого не помогло.

— Ой, помогло, помогло, дивіться і сліду за ним не осталося...

*

— Ти чого так зажурився?

— Дістав листа з погрозами, що як не перестану заглядати за його жінкою то забє мене, як пса.

— Ну, то що, перестань за нею заглядати.

— Ба, якби то я знав, від котрого чоловіка той лист прийшов...

*

— Ти не знаєш чому промовець О. як говорить, то вимахує руками?

— Чейже він усі свої аргументи хапає з повітря...

*

— Чоловіки скоріше старіються за жінок.

— Це свята правда. Коли я одружувався, ми з дружиною були однолітки, а тепер мені пятьдесятка стукнула, а їй ледве на сороковий пішло.

*

Капітан українського чорноморського флоту С. Ш. пояснював групі слухачів тайни мореплавання. Відтак, щоб переконатись чи слухачі добре зрозуміли його виклад, питає найближчого:

— Що ви зробили б, якби так надійшла буря?

— Закинув би якір.

— А якщо б надійшла друга?

— Закинув би другий якір.

— Ну, а якби надійшла третя буря?

— То я закинув би ще третій якір.

— Направильно, — сказав капітан, — звідкіля ж набрали б ви стільки якорів?

— Звідтам само, звідкіля ви, пане капітане, берете бурі.

*

Начальник Станиславівського НКВД доносить у Львів, що відділи УПА наскакують щоночі на його район, крадуть харчі і навіть загрожують його власному життю.

— Немає ради, кладіть під подушку револьвер, — телефонують із центру.

— Навіщо? — відповідає начальник. — Щоб ще й револьвер вкрали?

*

В Москві улаштовує товариство звязку з закордоном велику маскараду для закордонних гостей. Кожна маска представляла собою якесь досягнення совєтської влади. На маскараду старається ввійти якийсь, зовсім голий, чоловік.

— Ми вас у такому строї не можемо пустити, — кричать урядники, — і що саме ви представляєте собою?

— Совєтську правду, нічого більше, тільки совєтську правду, — відповів голий.

*

— Тату, що то є клептоманія?

— Це, сину, одинока недуга, що нічого не коштує, а приносить різні користі.

*

Сергій Картопля був перед революцією заможним господарем. За колективізації його розкуркулили, за Єжова післали на Сибір, а за Кагановича вислали на другий світ. Перед смертю він просив дати йому до гробу жебрацькі торби, як символ кінцевої стадії совєтського життя.

На другому світі зустрічає він Карла Маркса.

— Що ви маєте в тих торбах? — питає здивовано Карло Маркс.

— Відсотки.

— Які відсотки?

— Від вашого "Капіталу" — глумливо відповів Картопля.

*

— Пане, ваш пес вкусив мене в ногу...

— Ну, а ви що хотіли, щоб малий пес та й вам до шиї дістав?

*

Одному чоловікові вдалося вирватися із раю. Питають його:

— Скажіть, як там узагалі?

— Не можна нарікати...

— Невже ж? А нам казали, що там все гірше й гірше.

— Та гірше то воно є, тільки нарікати не можна, бо зараз арештують.

*

— Ви студент?

— Студент.

— А що маєте вислухане?

— Академію.

— Яку?

— На честь Тараса Шевченка.

*

Цигана арештували під закидом крадежі і привели до судді.

— Признайся, — каже суддя.

— Я не винен, я не крав.

— Дайте йому 10 буків.

Дали. Циган кричить і проситься:

— Ой, пустіть, пустіть, признаюся!

— Чому ж ти відразу не признався? — питає суддя.

— Ой, пане суддя, ще таких 10 буків і я готовий признатися, що мій рудий кіт є чоловіком вашої мами...

*

Коло матері небіжчика Сталіна завжди ходила сильна охорона енкаведистів. Закордонні дипломати дивувалися і тому раз запитали:

— Чому матір Сталіна так пильно хоронять?

— Тому, щоб її ніхто не згвалтував і щоб вона не вродила ще одного Сталіна.

*

— Яра була різниця між Сталіном і Ганді?

— ???

— Ганді голодував за народ, а за Сталіна голодував народ.

*

З Совєтського Союзу утік закордон заяць. Тут зустрінув верблюда, що мандрував по полі. Верблюд питає:

— Ти чого втік із СССР?

— Ет, бачиш, там вийшов такий закон, що коров мають кувати.

— Але ж ти не корова, — здивовано сказав верблюд.

— Ну, я це знаю, але йди і переконай большевиків у тому.

*

Жінка в парку: — Глянь, мій дорогий, це дерево під яким ми пізналися лежить повалене громом.

Чоловік: — І добре йому так.

*

В Києві стоїть на вулиці двох громадян і шепотом розмовляють. Нараз пристанув біля них якийсь бездомний пес.

— Тихо, — каже один громадянин другому, — поліційний пес...

— Але ж де там, поцілійні пси цілком інакші.

— Таки так, але це пес із тайної поліції.

*

— Ванька, знаєш хто на світі був першими комуністами?

— Ну?

— Адам і Ева.

— Ти здурів? А то чому?

— Бо ж ходили голі, їли корінці і жили в раю.

*

— Добре, Петре, я позичу вам сто долярів, але яку дасте мені запоруку?

— Слово джентелмена.

— Добре, то прийдіть із ним.

*

Ізаак Розендуфт повернувся з Африки і розказує знайомим про свої ловецькі пригоди.

— Одного разу, — каже він, — перевісив я через одне рамя рушницю, а через друге ловецьку торбу і вибрався в праліс. Ледве пройшов я кілька кроків, дивлюся: біжить заяць. Я довго не думав, прицілився і паф, заяць перевернувся. Я підняв його, вложив у свою ловецьку торбу і йду дальше. Дивлюся — тигр. Я прицілився — тигр заскреготів зубами з болю і повалився на землю. Підійшов я ближче, тигра в торбу і йду дальше. Мав я цього дня надзвичайне щастя. Дивлюся — пасеться жирафа...

— Слухай, — перебив оповідання Мозес, — як ти застрілиш іще жирафу і сховаєш її в торбу, то я вже не витримаю і застрілю тебе.

*

Прийшов чоловік із жінкою до лікаря.

— Покажіть, пані, язик, — каже лікар.

— Ну, бачиш, який це знаменитий лікар? Відразу пізнав причину твоїх недуг.

*

— Милий мій, коли поберемося, то буду ділити з тобою всі радощі і турботи...

— Але ж у мене ніяких турбот немає...

— Ну, ну, пожди, як оженишся...

*

ДРУЖИНА "АНГЕЛ"

— Так, так, Осипе, моя дружина це прямо ангел! Подумай, вона мені дозволяє приходити додому, коли мені хочеться, ніколи ні одним словом не докоряє. Чи година перша вночі, чи друга, їй це байдуже. Мені видається, що вона мене не кохає, а ти як думаєш?

Осип випустив кільце диму з папіроски і замислився.

— Та воно, друже, он як! Вона мусить тебе ревнувати, розумієш? Ревнувати! От, ти попробуй перебути одну ніч поза домом, її це певно здивує. Тоді почнеш оправдуватися, що ніби ти маєш якусь любку.

— Це прекрасна ідея!

***

Артимон послухав ради приятеля. Одну ніч перебув поза домом і раненько вернувся. Його дружина Марта саме в той час снідала.

— Пробач мені рибонько, що я загулявся, але, так воно трапилося, що я загулявся, тож пробач мені рибонько, що так воно трапилося, бо то, знаєш, воно мені таке сталося, що я не міг прийти.

— Не повторюйся і не плети теревенів! Хочеш щось сказати, то не мнися і кажи, як пристало мужчині.

— Та я, знаєш, був вчора в каварні.

— Ну і що з того?

— І там пізнав одну прекрасну дівчину. В каварні сиділи ми пів години, а потім пішли до кіна. По фільмі я запросив її на вечерю і опісля вона запросила мене до себе додому.

— Гм — мрукнула Марта і недовірчиво поглянула на Артимона.

Артимон помітив цей недовірчивий погляд і набрав відваги.

— Добре іде, — подумав собі. — Осип мав рацію, вона ревнує.

Він кашельнув і продовжував свою сповідь дальше.

— Ти знаєш, чоловік у такому положенні поводиться звичайно не так, як повинен, бо подумай сама, випили ми пляшку вина і настрій став веселіший, а далі, а далі, я, я...

— Ну що, ти?

— Я, я, її поцілував!

— Та де це правда! Жартуєш.

— Ні, ні голубонько, таки поцілував, опісля, опісля, я її обняв і...

Тут він перервав своє оповідання, щоб зацікавити Марту і викликати очікуваний протест, але Марта докінчувала спокійно снідати.

— Марто...

— Що?

— Марто! Ти вирозуміла і мудра жінка, ти мені простиш, правда?

— Що маю прощати?

— Мушу тобі признатися: я, я... тебе зрадив!

— Брешеш! — сказала спокійно Марта. Цілу ніч напевно грав у карти, а мені якісь дурниці оповідаєш і думаєш, що мене обдуриш!

— Ти справжній ангел, — промимрив Артимон і звалився на канапу.

Йому стало слабо.

*

В одній мадярській школі учитель викладає правила граматики, а вкінці питає:

— Хто з товаришів учнів дасть мені добре побудоване речення в теперішньому часі?

— Я, — зголосився один із найкращих учнів.

— Кажи.

— Наша кітка має десятеро котенят і всі вони є добрими комуністами.

— Дуже добре, — похвалив учитель, — за два тижні в нашій школі буде інспектор то памятай знов сказати те речення.

Дійсно, через два тижні приїхав інспектор. Учитель поставив знову те саме питання.

— Хто з товаришів учнів подасть добре збудоване речення в теперішньому часі?

— Я, — зголосився той самий учень і сказав: наша кітка має десятеро котенят і всі вони є добрими західніми демократами.

— Що, ти здурів? — скрикнув схвильований учитель, — та ж тому два тижні ти казав щось інакшого.

— Правда, але ви казали дати приклад із добре побудованого речення в теперішньому часі, а від тоді наші котенята прозріли.

*

— Знаєш, Миколо, література це страшна річ.

— Чому?

— Дивися, моя жінка цілий рік читала "Трьох Мушкетерів" і вродила трійнята.

— Йой, чоловіче, то я пропав.

— Чому?

— Бо моя вже третій місяць читає "Алі бабу і 40 розбійників".

*

— Чому ти називаєш її своєю зіркою?

— Бо вона гарно блищить здалека...

*

Приїхав комсомолець із курсів і питає бабусю:

— Як вам живеться, бабушка?

— А так собі, славити Бога.

— Бога нема, бабушка.

— Невже ж? А чорт е?

— І чорта нема...

— Дивись, дивись, а тоді хто вас приніс на нашу нещасну голову?

*

Як відомо, европейські лікарі в Канаді мусять здавати іспити заки дістануть право практики. Одного разу здавав іспит старший лікар перед комісією, що складалася із молодих лікарів. Старого лікаря питають:

— Слухайте, куди попадете, як простромите гострим ножем людину у ліву грудь поміж третім і четвертим ребром?

Старий европейський лікар покрутив головою.

— Не знаю, як у вас в Канаді, але в Европі я напевно попав би до криміналу.

*

В Совєтах відбувається процес. Підсудного питає суддя:

— Ви признаєтеся до вини?

— Ні...

— Що? Та ж ви у слідстві призналися?

— Так точно, товаришу суддя, але Карло Маркс казав: "Битіє определює сознаніе", а якби вас так били, як мене, то і ви були б призналися.

*

Недавно появилася в совєтських газетах така вістка:

— Нікіта Сергієвич Хрущов став щасливим батьком близнюків. Обидві мами здорові.

*

Одна наша пані чула, що торонтонський Зоологічний Город є найбільший у Канаді. Однієї неділі вибралася туди. Вона зупинилася перед гіпопотамом й довго йому приглядалася. Вкінці питає доглядача:

— Пане, чи ця тварина самець, чи самиця?

Доглядач обкинув її здивованим поглядом і відповів:

— Ласкава пані, ця справа повинна цікавити тільки другого гіпопотама...

*

Коли Масарик поповнив самогубство, про те негайно донесли Сталінові.

— Алло, — телефонує Сталін до Готвальда, — яких заходів ви вжили, щоб у майбутньому не траплялися такі компромітуючі випадки?

— Я приказав заґратувати всі вікна мешканцям ЧСР, — відповідає Ґотвальд, — а крім того на міністрів не покликувати більше чехів.

*

В Будинку Обєднаних Націй в Нью Йорку стоїть при телефоні польський делегат більше, як годину, держить слухавку біля вуха і не говорить ані слова. Гіндуський делегат, якому також треба було кудись зателефонувати, підходить чемно до нього і каже:

— Пане, мені треба телефону, а ви і так вже годину тут стоїте і нічого не говорите.

Польський делеґат злісно шепнув:

— Мовчіть, я розмовляю з Громиком...

*

— Чому земля у всіх мовах світу є жіночого роду?

— Бо ніхто не знає скільки їй направду років.

*

Ще перед смертю, коли Сталін захворів, він закликав до себе патріярха "всея Росії", щоб висповідатися. Патріярх каже йому:

— А тепер поклич всіх своїх ворогів, вибач їм усі провини, то й Бог простить тобі всі твої...

— Не маю ворогів, — позіхнув Сталін.

Патріярх здивувався:

— Не маєш ворогів? Це ж неможливе, ми всі маємо своїх особистих ворогів, то й ти мусиш мати.

Сталін позіхнув ще раз:

— Не маю ворогів, бо я їх усіх вистріляв...

*

Два американські подорожні зайшли до одного ресторану в Шанхаї, але з жалем ствердили, що кельнер зовсім не розуміє їхньої мови. Тому мусіли задовольнитися тим, що сам кельнер їм приніс. Обід був знаменитий. Після обіду американці зачали сперечатися про те, яке саме мясо їм подано. Один казав, що це була куряти́на, другий твердив, що качаче мясо. Щоб вирішити суперечку, покликали рукою кельнера і вказуючи на рештки мяса, один із них сказав:

— Кукуріку?

А другий:

— Ква-квак?

Кельнер добродушно похитав головою, посміхнувся і заявив:

— Гав, гав...

*

Дві приятельки розмоляють на теми подружжя.

— Властиво не розумію, чому ти вибрала собі такого малого чоловіка? — каже одна.

— Бачиш, — відповідає друга, — знаю, що чоловіки це конечне зло. І я вибрала найменше.

*

Минула одна пятилітка, зачалася друга. А селяни захотіли знати: пощо їм оті пятилітки. Всього собі відмовляють, все збіжжя здають, а навіщо те все? Післали одного депутата до Сталіна, щоб розпитати, що і як і куди. Вислухав Сталін селянина, подумав, а потім підвів його до вікна і каже:

— Гляди через вікно... Бачиш їде авто? Тепер через кожних 5 хвилин через Червону Площу переїздить одне авто, а коли скінчимо другу пятилітку, через одну хвилину переїздитиме 5 авт. Зрозумів?

— Зрозумів...

— Ось і на те маємо наші пятилітки.

Подякував селянин Сталіну за таке виразне вияснення питання і поїхав до свого села. Скликав селян на нараду і розказує їм, як його прийняв Сталін.

— Ну, а довідався ти навіщо він ті пятилітки робить? — питають селяни.

— Довідався.. Ось гляньте через вікно. Бачите, їде віз із трупом на кладовище. Тепер тягнуть у нас небіжчика всього раз у місяць. А як скінчимо пятилітку, то тягнутимемо небіжчиків не раз на місяць, а кожної хвилини пятьох.

Роман дістав телеграму, що в морю виловили тіло його тещі. Коли тіло витягнули з води, побачили, що до кожної ноги вчіплений був великий морський краб-рак. Жадають від Романа інструкцій, що зробити з тілом.

Роман телеграфує:

— Краби негайно продати. Тіло наставити щераз в морі...

Жінка сидить біля хворого чоловіка. Чоловік в гарячці викликує:

— Де я? Де я? Чи я в небі?

На те жінка заспокоююче говорить:

— Не говори дурниць, не бачиш, що я біля тебе?

⁂

Ще коли Троцький скитаючись із країни до країни перебував в Норвегії, вибрався він враз із своїм секретарем на фйорд ловити рибу. Сидить над водою тримає вудку в руці і каже:

— Шкода, що Ленін помер...

— Чому вам тепер Ленін на гадку прийшов? — питає секретар.

— Бо сидів би тепер із нами і ловив рибку...

⁂

Пані Іня: Цікаво про що розмовляють мужчини, як є самі, без нас?

Пані Нуся: Про те саме, що й ми.

Пані Іня: А то безсоромні пльоткарі...

⁂

До відомого в Торонті лікара д-ра Г. Ш. И. Манського прийшов пан радник, нарікаючи на болі в правій нозі. Доктор оглянув пана радника, а так каже:

— Це пане раднику від старості кости ломлять...

Радник усміхнувся вибачливо:

— Що ви кажете докторе? Це неможливо, чейже моя ліва нога є така ж стара, як і права.

⁂

Новоприбулий до Америки скиталець нарікає:

— Ет, мені треба було їхати до Абісинії...

А жінка взялася попід боки:

— Ага, тобі абісинок захочується?

— Ні, та що ти говориш...

— Знаю, знаю, — зїдливо продовжує жінка, — там такий звичай, що жінку можна продати. Певно і мене ти хотів би продати, що?

Цього чоловікові було вже забагато:

— Не тільки продав би, але із радістю навіть подарував...

*

До одного нашого склепу в Торонті приходить схвильований покупець:

— Пане, ви продали мені цигорницю і казали, що вона зі слоневої кости. А це звичайна імітація.

Продавець пошкрабався за вухо:

— А то лайдацькі часи, пане, а звідки я міг знати, що в того слона штучні зуби?

*

Редактор Мартин Ець мав пеха. Коли він повертався із праці, надлетів скажений пес і вкусив його в ногу. Редактор негайно подався до лікаря.

— Пане докторе, — каже, — мене вкусив пес, здається скажений. Чи це небезпечно? Чи можна від того вмерти?

— Ну, — каже лікар, — знаєте, це трудно сказати. Я, звичайно зараз дам вам укол, але помимо того ви можете дістати кілька нападів скаженини.

— Докторе, — скричав редактор, — а це може трапитися скоро?

— Гм, — відповів замислено лікар, — це може трапитися колинебудь.

Редактор підбіг до лікаревого бюрка.

— Негайно дайте мені папір і олівець...

— Але ж, пане редакторе, не треба робити вже зараз завіщання. Поза кількома нападами, вам нічого страшного не може статися.

— Ні, ні, — заспокоїв редактор лікаря, — я не думаю писати завіщання, я хочу тільки приготовити собі листу тих, яких хотів би я ще покусати.

*

Він: — Я так вас кохаю, що міг би вмерти за вас...

Вона: — Знаю, знаю, ті пусті обітниці мужчин...

*

Професора Тур Кевича запросили до одної родини на Новий Рік. Дочка любила пописуватися своєю грою на фортепіяні і мати каже:

— Пане професоре, наша доня хотіла б заграти на фортепіяні. А як ми знаємо, ви не тільки розуміетеся на музиці, а й любите її...

— Нічого, нічого, — відповів професор, — хай грає, не зважаючи на те.

*

Пан професор приїхав до свого брата на фарму в Саскачевані. Після декількох днів відпочинку, фармар каже:

— Слухай, може б ти мені трохи поміг?

— З охотою.

Вивів фармар професора в поле, запряг коні до плуга, а відтак показав братові як треба держати плуг.

— О, о, так бачиш, треба тримати. Розумієш?

— О то є що багато розуміти, — посміхнувся професор, і взявся за плуг.

Коні як шарпнули то хоч і професор запирався, але плуга не вдержав.

— Ти що собі думаєш, — каже від до фармара, — що я Кирило Кожумяка, чи що, щоб втримати плуг на місці, як ті два кониська рвуть його до переду?

*

Один із наших людей попав в часі побуту в Англії в товариство спіритистів. Приїхавши до Канади, часто любив оповідати знайомим про свої пригоди з духами. Раз каже:

— І уявіть собі тоді зявився дух, який чомусь зовсім подібний був на осла...

Один із слухачів перебиває:

— Слухайте добродію, ви певні, що це не була ваша власна тінь?

*

ВЕСЕЛИЙ СЛОВНИК

Знайомий: особа яку ми знаємо досить добре, щоб від неї позичити гроші, але замало, щоб їй позичити.

Актор: людина, яка пробує бути ким завгодно, тільки не самим собою.

Дорослий: людина, що перестала рости з обох кінців, а зачала рости посередині.

Порада: одинока річ на світі, яку лекше давати, чим приймати.

Алькоголь — знаменитий середник, який заховує майже все, крім секретів.

Банк: інституція, де ви можете позичити гроші, коли докажете, що ви їх не потребуєте.

Поет: людина, що вкладає вогонь у свої вірші, або свої вірші в вогонь.

Приятель: людина, що має тих самих ворогів, що і ви.

Червень: місяць в Америці призначений традицією на весілля. Решта одинадцять місяців призначені на розводи.

Сусід: особа, що знає більше про ваші справи, чим ви самі.

Промовець: людина, яка завжди є готова покласти ваше життя за друзі своя.

Патріот: людина, яка любить свою батьківщину і хоче заробити на тім, скільки вдасться.

Мир: інтернаціональне поняття: період між двома війнами, в якім держави стараються обциганити якнайбільше одна другу.

Бігамія: повторення цієї самої помилки двічі.

Позіхання: одинока нагода для деяких чоловіків відчинити уста.

Спокуса: щось, що коли йому опертися дає приємність, і що, коли йому піддатися, дає ще більшу приємність.

Похвали: це, що кожен дістає по смерти.

Сухоти: колись типічна хвороба українських письменників і журналістів. На еміграції щезла враз із ними.

Куряча сліпота: пошесть поширена серед українських політичних провідників.

Українець: людина яку легко намовити, але неможливо переконати.

Посмертна згадка: новий журналістичний спосіб оживити еміграційні газети.

Каїн і Авель: українська політична еміграція.

Дефіцит: це те, що ми маємо, коли маємо менше, як ніщо.

Англійська хвороба: мрія про співжиття з большевиками.

Тімя: місце, де ніхто з українців не битий.

Ходя: китаєць, не мішати з Пеленським.

Вояк: чоловік, про якого не знати, що йому стрілить до голови.

Фатаморгана: це, чим живе українська еміграція.

Барометр: апарат, що показує злу погоду.

Гузик: одинокий вислід, яким можуть похвалитися деякі наші партії.

Віл: звіря, зроблене з мухи.

Дебютант: на еміграції невідомий. Тут усі заавансован мистці.

Верховодити: життєва ціль кожного політика на еміграції.

Панна: тісто на дріжджах. Росте, печеться, а квінці виходить спалена баба з закальцем.

Плятонічна любов: те саме, що розкусити горіх, викинути зерня, а зїсти лушпиння.

Наївний: такий, що вірить, мовляв, Ходя востаннє змінив свою орієнтацію.

Кардинал: одинокий українець, що добився цього становища. Має похоронне заведення в Торонті.

Гумор: рятунковий пояс на океані сучасности.

Гіпохондрик: редактор Волиняк, якому здається, що його переслідують.

*

Один хвалько, який любив розказувати про те, що то він тільки за своє життя не бачив, каже:

— Я бачив таку ріку, а в ній стільки риби, що її можна було просто руками вибирати в ведра, скільки хоч.

— Е, це ще ніщо, — каже другий, — а я бачив таку ріку, що в ній зовсім не було води, тільки сама риба.

*

Іван: — Ти виглядаєш страшенно залюблений в тій міс Джін.

Петро: — Більше. Я обожаю кожну пядь землі, по якій вона ступає.

Іван: — Ну, ну, не дивниця, 100,000 акрів, то не фасолька.

*

— Кажіть, що хочете, але пані Іксінська є все таки дуже уважаюча.

— Що ви плетете? Вона кидає щоднини в чоловіка чашки гарячої кави і ви її називаєте вважаючою?

— Очевидно, вона все виймає ложечки перед тим.

*

Комуністичний кандидат обходив свій виборчий округ, намовляючи людей голосувати на нього в час виборів.

— Ні, — каже один, — а я таки на вас не буду голосувати. Мій прадід, мій дід, і мій батько всі голосували завжди за консерватами і я так зроблю.

— Ей, — каже злобно комуніст, — що за плитка логіка в вас, а якби так ваш прадід, ваш дід і ваш батько були злодіями, то і ви мусіли б таким бути.

— Ні, — відповів виборець, — тоді я був би комуністом.

✻

Одна панна на забаві звертала на себе увагу своїм строєм. Двох панів дискутує на ту тему.

— Що ти думаєш про ту її суконку? — питає один.

— Її суконка виявляє вес, крім доброго смаку.

✻

Вуйко Микола: — Зенку, ти здурів? Ходиш відразу із пяти різними дівчатами? Як можеш пояснити таку нечувану поведінку?

Зенко: — Вуйку, чи я тому винен, що Купід змодернізувався і замість з лука стріляє в сьогоднішніх часах з машинового кріса?

✻

Суддя: — То ви признаєтесь, що вас опанував страх після того, як ви вкрали мошонку?

Злодій: — А чейже! Ще і як боявся я, щоб та мошонка була та й порожна не була.

✻

Лікар: — Що? Вас турбує безсонниця? Так ви завжди перед сном щось попоїжте.

Пацієнт: — Але ж пане докторе, попередньо ви мені казали, ніколи нічого перед сном не їсти!

Лікар: — Мій дорогий пане, від січня дотепер медицина поступила значно вперед.

✻

Молодий лікар: — Тату, тепер коли я відкриваю свою власну канцелярію, я просив би вас дати мені кілька практичних порад.

Батько, старий лікар: — Завжди пиши, синку, свої рецепти дуже невиразно, а рахунки якнайбільше виразно.

✻

Коли один лікар приїхав на відпустку, його синок запросив собі товариша гратися. Підчас забави вони вбігли до лікаревого кабінету. Під стіною стояв кістяк людини. Хлопець зжахнувся і минула довга хвилина, заки він міг промовити слово. Лікарів син вияснив йому, що це скелет з якого його батько дуже гордий.

— Чому?

— Або я знаю? Може це був його перший пацієнт.

✻

— Ні, не можу вас прийняти, — каже директор опери до одного співака, — не можу я стерпіти прокльонів в театрі.

— Дуже вас перепрошую, — відповідає співак, — але ж я ніколи не клену!

— То правда, але публика клене за кожним разом, як ви покажетесь на сцені.

✻

— Пане доктор, я хочу вам щиро подякувати за ваші знамениті ліки.

— А правда, що вони помогли вам? — запитав задоволений лікар.

— О, вони допомогли мені надзвичайно.

— А скільки плящинок цих ліків ви зужили за цілий час?

— Пане докторе, я взагалі не зужив і одної. Ту одну, що я купив, пив мій вуйко, а я залишився його повним спадкоємцем.

✻

— Ви чули? Американський уряд буде усувати з державних посад усіх комуністів і комуністичних симпатиків, бо вони можуть зрадити державні таємниці.

— Що ви не кажете? Так значить там ще якісь таємниці залишилися?

— Ти віриш у "літаючі тарілки"?

— Ще б ні, глянь на моє чоло. В неділю мав я любу розмову із своєю дружиною, а сліди "літаючих тарілок" на моїм чолі і до нині видні.

10 СОВЄТСЬКИХ ЗАПОВІДЕЙ:

1. Не будеш мати інших богів, крім Леніна і Сталіна.
2. Не взивай даремно помочі від Америки.
3. Памятай день Жовтневої Революції святкувати.
4. Шануй комуністичну партію і совєтську владу і стережись НКВД, щоб кілька днів довше прожити на землі.
5. Не вбивай старшого русского брата, бо за приміром Каїна — старший брат має право вбивати молодшого.
6. Не втікай з колгоспу до колгоспу, бо і так тебе зловлять.
7. Не кради, тільки давай себе обкрадати совєтській владі.
8. В НКВД свідчи ложно на ближнього твого, а скорше закінчаться твої муки.
9. Не виходи заміж за англійця, чи американця, бо ні до Америки ні до Англії і так тебе не пустять.
10. Не бажай іншого життя і жадної речі зпоза Залізної Заслони, а вдоволяйся щастям під ясним сонцем сталінської конституції.

— Тату, — питає малий синок, — а що це таке сейлезмен?

— Сейлезмен, синку, то така людина, що в прекрасну сонячну погоду так потрапить розгойдати човен на тихому озері, що всі його гості думатимуть, що на озері лютує страшенний ураган.

*

Заохочені експериментами російського біолога Мічуріна, мадярські науковці зробили такі схрещення:

1. Схрещення блохи з кавуном; наслідок: як розрізати кавун — зернята самі вискакують.

2. Схрещення гончого пса із трактором, Наслідок: трактор жене із скорістю гончого пса, тільки на кожному закруті підносить заднє колесо і випускає бензину.

3. Схрещення жирафи з коровою, що в висліді дало такого звіра, що пасеться на Мадярщині, а доять його в Москві.

4. Схрещення блощиці із світляним червачком, що в висліді принесло велику економіку, бо не треба засвічувати світла вночі. Блощиці самі світять.

*

Учитель в совєтській школі питає учня:

— Хто є твоїм батьком?

— Товариш Сталін! — відповідає учень і не заікнувшись.

— А твоя мати?

— Радянська батьківщина.

— А чим ти хотів би бути?

— Круглим сиротою...

*

Синок питає батька, що прийшов з війська на відпустку:

— Татку, а яка різниця між крісом і скорострілом? Чейже вони оба стріляють такими самими кулями.

— То ніби правда, синку, — каже батько, — але то так: коли я говорю — то це кріс, а як мама — то скоростріл.

*

— Навіщо комуністи збирають всюди по світі підписи "за мир"?

— Якто нащо? Хочуть знати, скільки в кожній країні матимуть "бойцов" на випадок війни.

Американець, англієць і москаль зговорились раз про свої бажання.

— Я бажав би собі, — сказав москаль, — щоб капіталістична Америка запалася під землю.

— А я бажав би собі, — каже американець, — щоб атомова бомба стерла з лиця землі Совєтську Росію.

Англієць мовчить.

— А ви чого собі бажаєте? — запитали тамті два англійця.

Англієць витягнув сигаро, закурив і мрійливо сказав:

— Я нічого не бажаю собі, натомість бажаю вам сповнення ваших бажань.

Жінка посилає чоловікові телеграму з Флориди:

"Опалююся на сонці. Пришли 50 долярів."

Чоловік вислав 50 долярів, а за три дні дістає другу телеграму:

"Опалююся на сонці. Висилай ще 100 долярів".

Чоловік відтелеграфував:

"Посилаю двісті. Спалися зовсім."

В "Старому Краю" їхав жидок конем. Кінь спіткнувся і жидок упав на землю. Надійшов селянин і сміється:

— Якто можна так на гладкій дорозі впасти з коня на землю?

На те жидок:

— Ну, ну, а що я мав робити? Висіти в повітрю?

*

Це діялося за першого "визволення" Галичини, коли "щасливим" громадянам видавали так звані "паспорти". Коло паспортного стола стоїть довга черга людей, що один по одному підходять до урядуючого "товариша".

До стола підступає старший чоловік.

— Ваша професія, товаришу? — питає большевик.

— Відповідальний інженер.

— За що ж ви відповідали?

— За якість виконаних мною праць. На приклад, якщо б мною побудований міст завалився, мене, як відповідального інженера, посадили б у тюрму.

— Ну, то ще мало, в нас за те тебе повісили б, — пробурмотів большевик. — А ваша професія? — звернувся він до наступного.

— Відповідальний редактор. Мене саджали в тюрму за те, коли підписувана мною газета написала щось проти уряду.

— О, то ви значить жертва капіталістично-польського терору. Харашо, слєдущий...

— Я, — підступив старий, поважний жид.

— Професія?

— Відповідальний єврей...

— А ти за що відповідав?

— Я ще не відповідав, — сумовито сказав жид, — я щойно колись буду відповідати за те, що ви тут робите.

*

Один журналіст дістав врешті посаду в бюро. Але як звичайно за добрих часів, прийшов до бюра щойно в одинадцятій годині.

— Пане, — каже керівник бюро, — ви мали прийти о девятій годині.

— А що таке? Може щось цікавого в міжчасі трапилося?

*

Львівські батярчуки відомі із свойого їдкого гумору. За першої большевицької окупації між двома найбільш популярними львівськими батярами, Тонцьом і Щепцьом відбулася така розмова:

— Слухай, Тонцю, але ті потяги, що відходять зі Львова ревуть.

— Що ти не повідаєш?

— Аякже, так ревуть-ревуть: юхт-бокс, юхт-бокс, юхт-бокс...

— Ну, а ті, що до Львова приходять?

— Тонцю, головно ті, що з Москви до Львова приходять, то так тоненько-тоненько співають: шпічкі... шпічкі... шпічкі...

*

Заклопотаний: — Най то лихо нападе. Дві жінки влюбилися в мене. Та, котру я кохаю також, є прекрасна, але бідна. Друга це багата вдовичка.

Дорадник: — І ти хотів би знати, що робити?

Заклопотаний: — Очевидно, з котрою женитися?

Дорадник: — Кохання це найкраща річ на світі. Подружжя з любови є найщасливішими. Раджу тобі женитися з тією, яку кохаєш.

Заклопотаний: — Дійсно. Я думаю, що так і зроблю...

Дорадник: — Але, на маргінесі, яка адреса тої вдовички?

*

Як відомо, лемківський письменник Ю. Тарнович, є і малярем-аматором. Одного разу він саме викінчив образ, який представляв людину перед смертю. Людина була скручена від болю, її лице висловлювало глибінь терпінь. Лікар Васил Енко зайшов якось до помешкання нашого мистця.

— Яка ваша думка про мойого "Вмираючого"? — запитав редактор Тарнович.

Лікар доброї пів години приглядався портретові, а вкінці сказав:

— Виглядає на скрут кишок...

*

До Америки прибула совєтська делегація в справі здобуття позички.

— Чим ви можете гарантувати цю позичку? — питає один американський економіст.

— Золотом, вугіллям, залізом, — відповідає совєтський делегат.

— Добре, але ж це все у вас під землею. На гарантію позики нам треба щось, що є над землею.

— Над землею? Над землею у нас є совєтська власть, — гордовито відповів делегат.

— Окей, — сказав американець, — як золото, вугілля і залізо будуть у вас над землею, а совєтська власть під землею, то ви дістанете позику.

*

Маленька донечка каже до матері:

— Мамцю, чи то правда, що жінки всюди мають першенство?

— Так.

— Ну, то чому мій братчик вродився скорше, як я?

*

Петро позичив Максимові 100 долярів і зачав уже розпачати, що ніколи їх назад не побачить. Тим більше, що він навіть не міг заскаржити Максима до суду, бо не мав ніякої посвідки. Приятель радить:

— Напиши йому листа, щоб він негайно віддав тобі 1000 долярів.

— Але ж він мені стільки не винен.

— Напиши, як тобі раджу.

Петро написав. Через три дні приходить відповідь:

"Що ти Максиме здурів? Хочеш мене натягати? Я ж позичив у тебе тільки 100 д."

Приятель посміхнувся, прочитавши листа:

— А бачиш Максиме, тепер можеш його скаржити, маєш посвідку.

*

Один старокрайовий адвокат відкрив у Торонті крамницю споживчих товарів. До склепу приходить клієнт і нарікає:

— Пане, що то, я маю тут ждати пів години на обслугу?

Пан меценас розвів руками:

— Боже милий, вчора ви нарікали, що мясо було недоважене, передвчора ви твердили, що яйця не свіжі, а нині знов нарікаєте, що мусите ждати. Чи ви ніколи з нічого не вдоволені?

*

Микола прийшов до Івана і застав його в глибокій задумі.

— Що ти так нахнюпився? — питає Микола.

— Ет, маю клопіт. Мій тато написав мені листа, що, якщо я покину гуляще життя, то він дасть мені 10,000 долярів. І я не знаю, що робити.

— Що робити? — вигукнув приятель. — Бери гроші.

— Ая, та навіщо вони мені здалися, як я зачну жити, як пустельник?

*

— Яка є різниця між бажаннями чоловіка і жінки?

— Нема ніякої.

— О, ні, є. Чоловік бажає всього, що може дістати, а жінка бажає всього, чого не може дістати.

*

— Сьогодні вночі снилося мені, що я був на забаві.

— І що?

— Коли я розповів цей сон жінці, вона зробила мені пекельну авантуру за те, що я волочуся кудись ночами.

*

В одному мадярському селі поставили памятник Сталіну. Якийсь селянин, приїхавши до міста, приглядається памятникові.

— Цікаво кому то вибудували памятник? — запитав мадяр когось з прохожих.

— Це Сталін, той, що прогнав з Мадярщини нацистів...

— Ох, — щиро зідхнув селянин, — коби він ще був прогнав і тих большевиків...

*

Поліцай: — Панове, ви пяні, чи що, що зняли такий гармидер?

— Ні, ми не пяні.

— То чому так бешкетуєте?

— Для пропаганди, щоб доказати, що і без горілки можна скандалити.

*

— Богу дякувати, що музулмани ліквідують гареми.

— Чому ж ти їм співчуваєш?

— Якто чому, уяви собі: чотириста жінок...

— Ну і що?

— Ну і що? А чотириста тещ, то що?

*

Відбуваються похорони товариша Вишинського. Громадянин Маєрович, зачарований пишністю похоронів, підходить до міліціонера:

— Товариш міліціонер, скажіть, будь ласка, скільки може коштувати такий похорон?

— Якийнебудь міліончик...

— Уй! Та я вам за пять тисяч похоронив би ціле політ-бюро...

КРИМІНАЛЬНА ІСТОРІЯ

І.

Інспектор Джов Бульдог сидів у своєму бюрі, попихкуючи люльку, яка правдоподібно ще часи Королевої Вікторії пам'ятала, і думав. Коли інспектор поліції думає, то для цього можуть бути дві причини. Або він немає що робити, або має забагато роботи і не знає від чого почати.

У нашім випадку інспектор Бульдог мав саме забагато праці. Хвиля злочинів перекочувалася містом. Поперше було намагане вбивство старої місис Руморсвумен. Її знайдено напівзадушену в її спальні. Грубий шнур обв'язував її горло і з кожним її рухом тугіше затягався. Вбивник, чи вбивники пропали, як під землю запалися. Дальше була невияснена справа крадежі брильянтів в мистера Оверсі й асекураційна компанія, яка мала виплатити величезне відшкодування підносила несамовитий крик, називаючи поліцію, а головно інспектора Бульдога всіми можливими й неможливими іменами. Вкінці була ще справа атентату на доктора Ейтінта, справа яка завдавала поліції чи не найбільше клопоту, бо поліція мусіла призначити п'ять своїх щонайкращих агентів для охорони схвильованого доктора, який счиняв вереск на цілу країну, мовляв, що то за лад і порядок, коли горожани не можуть спокійно спати в своїх хатах, за які платять державі такий солоний податок.

Інспектор Бульдог попихкував свою старосвітську фаєчку і думав.

Надворі горіло запашне літо і запах соняшного простору лоскотав інспекторове серце.

— Карамба, — закляв інспектор, — чорт пірвав би тих всіх бандитів, через яких чоловік не може виїхати над озеро ловити рибку.

В тому моменті до дверей його кабінету хтось застукав.

— Ввійдіть, — буркнув інспектор, який не любив, коли йому переривали задуму, а зокрема тоді, коли він починав мріяти про риболовлю.

Дижурний старшина замкнув за собою двері.

— Інспекторе, — сказав він тихо, — там жде людина. Вона хоче вас бачити, мовляв, у преважливій справі. Той чоловік каже, що знає все про злочини, над якими ми ламаємо собі голову.

Інспектор Бульдог зірвався на рівні ноги.

— Сто сот морських чортів на вас, сержанте, — скрикнув він схвильовано, — давайте його сюди.

Сержант вийшов і через хвилину впустив до кабінету інспектора молодого чоловіка, який, усміхаючись дивно, підійшов до інспектора.

— Добрий день! Гарний сьогодні день, неправда ж?

Інспектор нетерпеливився.

— Дуже гарний. Що я можу для вас зробити?

— Поперше можете попросити мене сісти, — сказав молодий чоловік і, не ждучи на запрошення, сів у глибокий, шкуряний фотель напроти інспектора.

Інспектор зміряв його гострим поглядом.

— Що ви властиво хочете, молодий чоловіче?

— Я? здивувався той? Я нічого не хочу. Я думаю, що це ви інспекторе є тим, який щось хоче.

І він поклав перед інспектора газету, в якій було надруковане велике оголошення. Там було вичислено всі невияснені злочини й обіцювано велику нагороду тому, хто допоможе злочини ті виявити і винних віддати справедливості.

Інспектор кивнув головою і сказав:

— Ви знаєте, хто доконав тих злочинів?

Молодий чоловік акуратно зложив газету.

— Я знаю людей, які жертвою тих злочинів впали.

Інспектор здивовано підніс свої густі брови.

— Не розумію вас?

— Хвилину терпеливости інспекторе. Кажіть принести акти тих всіх справ.

Інспектор нетерпеливився.

— Хто ви є, молодий чоловіче, що хочете тут прикази давати?

Той здвигнув раменами.

— Я вам зараз все об'ясню. Але коли хочете, щоб я допоміг вам вияснити ті справи, мусите узброїтися в терпеливість і робити так, як я скажу. Я гарантую вам своєю головою, що не пожалуєте.

Інспектор задзвонив. Наказав сержантові принести потрібні акти. Незнайомий, вказавши рукою на акти, сказав:

— Заки що буде, я прошу вас, інспекторе, обіцяти мені одну річ. А саме, що що б там не було, через двадцять чотири години ви будете поступати згідно з моїми вказівками, хоч і як божевільними вони вам могли б здаватися.

Інспектор подумав хвилину, глянув на акти, на яких всюди стояла печатка „замкнено", що означало, що поліція зачислила ті всі злочини до категорії невияснених, зважив, що і так нічого втратити не можна і махнув рукою.

— Ви або божевільний, або авантюрник. Але добре, я приймаю ваші умовини.

Молодий чоловік закурив цигарку, втягнув глибоко в груди запашний димок і сказав:

— Інспекторе, прошу заглянути в акти місис Румор-свумен. Чи не було там певних підозрінь щодо особи, яка могла цього злочину доконати?

Інспектор перелистував акти.

— О, так, але тієї особи ми ніколи не могли віднайти. Це була якась містерія. Підозріння падали на особу якогось Нюкамера, але його самого нам не вдалося віднайти.

— Добре, задоволено всміхнувся молодий чоловік. А тепер будь ласка гляньте на акти мистера Оверсі.

— О, так. І в тій справі були деякі підозріння. Сам мистер Оверсі підтвердив їх. Але знов того підозрілого,

як він називався... о є, Нюмен, ми ніяк не потрапили дослідити.

— Все в порядку, інспекторе. Будь ласка, зиркніть ще на справу доктора Ейтінта.

Інспектор довго шукав в особливо великій течці, вкінці викликнув.

— Санавабич! Доктор Ейтін, складаючи зізнання, заявив, що підозріває в атентаті якогось Нюкамера. А ми не звернули уваги на це. Та ба, і так ніякого сліду підозрілого ніколи не вдалося нам віднайти. Ну, добре, але нащо вам того, і яку користь ми матимемо з того всього?

Молодий чоловік підвівся, підійшов до інспектора і поклав йому руку на рам'я.

— Інспекторе, я є Нюкамер.

Інспектор впав у свій фотель, і на його чоло виступив грубими краплинами піт. Він навіть простягнув руку до алярмового дзвінка, але молодий чоловік задержав її і сказав, мило всміхаючись:

— Інспекторе, а ваша обіцянка? Двадцять чотири години ще не проминуло.

Інспектор засопів

— Двадцять чотири години... Вам треба того часу, щоб втекти.

Чоловік похитав головою.

— Чому б мені тікати? Коли б я хотів тікати, мені не треба було тут взагалі приходити, неправда ж?

Інспектор потакнув головою.

— А тепер, інспекторе, я вам вилущу цілий свій плян і гарантую вам своєю головою, що до двадцяти чотирьох годин все вияснится і що винних зможете арештувати.

І він нахилився до інспектора Бульдога.

II.

На другий день всі газети принесли сенсаційне повідомлення.

— Інспектор Бульдог на сліді злочинців. Брилянти мистера Оверсі віднайдені і здепоновані на поліції. А-

ментатчик, що зробив замах на доктора Ейтінта арештований. Признався до вини. Інспектор Бульдог, який викликав з Лондону одного славного заграничного детектива, заповів, що до вечора всі злочини він вияснить і винних передасть справедливості. Слідкуйте за дальшими виданнями нашої газети.

Тимчасом в головному комісаріяті поліції відбувалися дивні приготування, ніхто не знав, чи інспектор Бульдог збожеволів, чи що іншого такого трапилося. Після полудня поліційне авто привезло спершу місис Руморсвумен, відтак мистера Оверсі, а вкінці доктора Ейтінта. Всі вони троє сиділи в окремих кімнатах і на їх обличчях відбивалася нервовість. Місис Руморсвумен навіть злостилася.

Що то за порядки? Не досить, що мене мало не задушили, ще й тепер волочитимете? І то має бути поліція? аЗмість зловити злочинця, який безкарно гуляє і може саме тепер якусь нову жертву підбирає, то ви мене будете ще раз від самого початку все випитувати, так, якби я вам уже всього не сказала. Я знала, що даремно сподіватися, щоб наша поліція вишукала злочинців. Та де там...

Професор Оверсі, був спокійний. Він сказав:

— Ще один поліційний трюк. Мене вони не підурять. Дідька лисого вони знайшли, а не мої брилянти...

Доктор Ейтінт неспокійно зиркав по всіх кутах кімнати.

— Вони мене замордують... Підкупили поліцію... Рятуйте... зверещав він, кидаючись до вікна.

Ледве два поліцаї вдержали його і всадовили знов у крісло.

Вкінці інспектор Бульдог наказав покликати їх усіх до великої залі. Заля була півтемна.

— Сідайте і прошу вибачити, що ми мусіли вас потурбувати. Але запевняю вас, що це не потриває довго. Наші досліди виказали, що всі три злочини були поповнені одним і тим самим спричинником.

Присутні порушилися, здивовані.

— Так, мої панство. А тепер місис Руморсвумен будь ласко ще раз оповіджте нам все, що ви пам'ятаєте.

Стара жінка встала, оглянулася довкруги, відкашельнула і сказала:

— Я саме була повернулася від моєї приятельки. Розібравшись, — тут вона знов кашельнула, — я поклалася до ліжка. В тому моменті, коли я загасила світло, з-за фіранки, що зараз біля мого ліжка, хтось вискочив і закинув мені шнур на шию. І зачав душити. Я почула гарячий віддих на своїм обличчі і стратила пам'ять. То все, що я пам'ятаю, інспекторе...

— Дякую вам, — сказав гострим голосом інспектор, — а тепер ще скажіть нам, яким це шнуром вас душили?

Місис Руморсвумен здивовано глянула на інспектора.

— Якто яким? Шнуром від віконної заслони.

— Правильно пані, зовсім правильно. А ще скажіть нам, хто на вашу думку міг би бути спричинником цього замаху на ваше життя?

Місис Руморсвумен ще раз відкашельнула.

— Я не знаю...

Інспектор нетерпеливо викрикнув.

— Але ж пані, коли ви складали вперше ваші зізнання, ви виразно вказували на особу, яку ви підозрівали в ненависті до себе і яка на вашу думку найправдоподібніше могла хотіти позбутися вас.

Місис Руморсвумен здвигнула раменами, знетерпеливлена.

— Пригадую собі, але що з того? Того лотра Нюкамера ви і так не знайшли.

— Але знайдемо, — кликнув інспектор.

— Не вірю.

Інспектор підійшов до неї.

— Не вірите? А чому ви не вірите? Я скажу вам, чому ви не вірите. Бо жадного мистера Нюкамера на світі ніколи й не було. Ціла та історія витвір вашої фантазії і ненависти до всіх людей, що довкола вас.

Місис Руморсвумен зірвалася на рівні ноги, почервоніла ціла, як бур'як.

— Як ви важитесь, інспекторе, ви є божевільні... А може ви і спільник того, хто хотів мене вдушити?

Інспектор усміхнувся.

— Заспокійтеся, пані, заспокійтеся. Із хвилювання нічого путнього не вийде. Ви є знані в цілім місті із того, що ви все про всіх людей знаєте. Цікаво, що знаючи все про всіх, ви так мало знаєте про себе. Ось я маю рапорт вашого власного лікаря, який стверджує у вас нахил до гістерії, а навіть галюцинацій. Ви знаєте, що вас ніхто на світі не любить, бо ви кожному, як то кажеться, пришпилили латку. Останніми часами перед знаним випадком, ви вже навіть боялися своєї тіні. Ваш язик, місис Руморсвумен, неодну кривду людям зробив. Ви душилися без шнура, душилися в своїй власній злобі і ненависті до всіх, може й до себе самої. І коли ви повернулися того вечора від своєї приятельки, а ми маємо протокол нею підписаний, тобто знаємо докладно про що ви з нею говорили, і коли ви клалися до ліжка, ви не завважили, що шнур від віконної заслони лежав на подушці. І коли ви поклалися, ваша шия доторкнулася того шнура. В вашім психічнім стані не є нічого дивного, що ви перестрашилися. А перестрашившись, стратили контролю над тим, що діється. І зачавшись шамотатись із уявним напасником, ви зашморгнули цей шнур собі на шию. Цим і пояснюється, що лабораторійні досліди не знайшли нічиїх інших відбиток пальців, крім ваших власних. А перед поліцією кинули ви підозріння на якогось Нюкамера, яким може бути кожний навіть і я, але який в дійсності є ніким.

Місис Руморсвумен зірвалася і полетіла до виходу, щось белькочучи, чого ніхто не міг зрозуміти. Поліціянт хотів її задержати, але інспектор махнув рукою, мовляв, хай іде до сто сот чортів.

Тоді він повернувся до мистера Оверсі, який неспокійно вертівся на кріслі, то виймаючи хустину з кишені, то знов її туди вкладаючи.

— Мистер Оверсі, будь ласка підійдіть ближче.

Той встав і хитким кроком підійшов до стола, на якому стояла залізна шкатулка.

— Ось ваші брилянти...

Мистер Оверсі навіть і не подивився на відкрите пуделко.

— Що це має означати, інспекторе?

— Прошу вас поглянути на дорогоцінності докладно і ідентифікувати їх. Це проста формальність, мій пане, бо злочинець під замком і він признався до того, що їх у вас украв. Але ви розумієте, формальність є формальністю.

Мистер Оверсі нахилився над касетою, узяв в руки кілька каменів, які блиснули вогнисто і сказав непевним голосом:

— Очевидно, це мої брилянти.

— Дякую вам. Ще тільки прошу ідентифікувати злочинця, якого ви від самого початку підозрівали, а який на кілька днів перед рабунком відвідав вас, як це ви зізнали під присягою, під претекстом, що він є знавцем дорогоцінностей і скуповує їх для одного заграничного збирача.

Інспектор вдав, що він не завважив, як мистер Оверсі здригнувся. Він кивнув на поліціянта, який через хвилину впровадив закованого молодого чоловіка.

— Пане Оверсі, цей самий він, чи ні?

Мистер Оверсі глипнув на молодого чоловіка й сказав:

— Очевидно... Пізнаю його докладно... Це Нюмен...

— Сержанте, — кликнув інспектор, — а коли сержант підійшов ближче, Бульдог сказав:

— Мистер Оверсі, ви арештовані за намагання впровадити в блуд поліцію і за намагання натягнути асекураційну компанію.

Мистер Оверсі кинувся.

— Я вимагаю вияснення...

Сержант здіймив із чоловіка, названого Нюменом кайдани, і наложив їх на руки Оверсі. Інспектор запалив свою люльку.

— Вам треба ще вияснення? Ви знаєте, що ви ніколи ніяких брилянтів не мали. Ви користаючи із довірливости асекураційного агента, заасекурували неіснуючі дорогоцінності, а відтак, нав'язуючи знайомства в барах з різними молодими людьми, широко оповідали про ті дорогоцінності. Мистера Нюмана ви зустріли одного дня в барі на своїй вулиці і зайшли з ним в розмову.

Він оповів вам, що другого дня виїздить закордон і в вас зродився ясний плян. На жаль — він вам не вдався.

В тім моменті на залі рознісся гістеричний крик: Це доктор Ейтінт кинувся тікати і зверещав, коли його при дверях цупко схватили два поліцаї.

Інспектор Бульдог засміявся шорстко.

— Тейк іт ізі, доктор. Ми ще не вияснили вашої справи.

Але доктор Ейтінт не слухав. Він кидався в руках у поліцаїв, пробував їх кусати, штовхати ногами так, що вкінці мусіли викликати допомогу із шпиталю для божевільних.

Доктор Ейтінт був безсумніву божевільним. Лікарі ствердили в нього манію переслідування, получену із комплексом меншевартости. Доктор Ейтінт, як виказали доходження, був неуспішним фільмовим сценаристом. А що своїми сценаріями не міг нічого добитися, придумав створити довкола своєї особи містерію, яка допомогла б йому здобути так жадану ним популярність. Переслідувані завжди викликують у людей співчуття і бажання допомогати їм.

Коли накинули на доктора сорочку і випровадили його з залі, інспектор Бульдог попихнув кілька разів люльку і звернувся до молодого чоловіка, що сидів, дивлячись через вікно на дахи гамірливого міста.

— Я вам дуже вдячний, мій молодий приятелю, тільки будь ласка скажіть мені, як ви впали на слід цієї дивної і несамовитої історії.

Молодий чоловік усміхнувся.

— Поліція, інспекторе, поповнила на самім початку одну помилку. Вона зачала шукати винних, яких ніколи не було. Я натомість від самого початку знав правдиву сторону цієї, як ви кажете, несамовитої історії. Бо я знаю людей, які нібито були жертвами злочинів.

— В дивнім світі живемо, неправда ж?

— В дивнім, хоч не оригінальнім. Ви, інспекторе, напевно знаєте ту казку про людину, яка найголосніше за всіх верещала: „ловіть злодія".

— Очевидно молодий приятелю, це саме був злодій.

Інспектор Бульдог хотів поплескати рам'я молодого

чоловіка. Але його не було. Інспектор потер схвильовано своє чоло. А може ніякого мистера Нюмана взагалі ніколи й не було?

Дійсно так. А ця тінь, яку інспектор прийняв за Нюмана це був тільки відблиск його власної думки. Відблиск звичайної простої логіки, яка одинока причинилася до розв'язки хвилі уявних злочинів, які хвилювали ціле місто.

Д-р Аполінарій Паяццо

*

Один енкаведист у Львові завважив, що якийсь "галічмон" кожного ранку, зустрічаючи його на вулиці, скидає шапку і каже:

— Добрий вечір...

— Хто ви такий і чому кажете "добрий вечір", коли тепер ранок? — запитав вкінці одного дня енкаведист.

— Це правда, що ранок, — відповів чоловяга, — але коли я вас побачу, мені зараз в очах темніє...

*

Прокуратор: — Я поставлю двох свідків, які бачили, як ви крали.

Обвинувачений: — Ну, ну, а я поставлю десять, які не бачили...

*

Був один цісар, що любив видавати гострі закони. Він довідався, що люди не шанують належно царських урядників! Не скидають перед ними капелюхів. То ж він видав закон:

— Щоб у державі був лад і порядок, наказую всім громадянам скидати капелюхи перед моїми урядниками.

Але відтак подумав, що цей закон за лагідний і додав:

— Забороняється носити капелюхи! Заступити їх шапками!

Та і це видалося йому не вистарчальним, то ж додав іще:

— Забороняється носити і капелюхи і шапки!

Але, коли мудрий цісар ще раз передумав цілу справу, він додав:

— Забороняється носити голови, щоб не було куди класти капелюхів і шапок!

Тоді людям позрубували голови і в державі настав порядок.

*

Перший спільник: — Пане товаришу, як так дальше піде наш бизнес, то ми підемо з торбами...

Другий спільник: — Добре, добре, підемо, але до кого?

*

Маленька Стефа дістала на свята під ялинку ляльку і котика:

— Що тобі більше подобалося, котик, чи ляля? — питає мама.

Стефа підходить до мами і шепче їй на вухо:

— Ляля більше, але ти нічого про те не кажи котикові.

*

З теперішньої Польщі прийшла така правдива історія:

Один урядовець поїхав на курорт над морем, лікувати шлунок. На велике його здивування, в санаторії запитали, чи він привіз із собою склянку.

— Ні, не привіз, я не знав, що треба з дому брати, — оправдувався курортник.

— Як не привезли, то не будете пити ні молока, ні води, ні чаю. Тут ніде не дістанете склянки.

Заклопотаний чоловяга пішов у місто шукати склянки. В місті не знайшов, то ж вибрався до сусіднього міста. І там не купив склянки. Врешті, коли повний розпуки повертався до санаторії, відважився запитати в міліціонера, чи не знає той ради на його горе. Міліціонер, показалося, був людяний чоловік, бо дав йому спасенну раду:

— Ідіть до споживчої крамниці і купіть слоїк муштарди. Муштарду викиньте, а слоїк затримайте. От і будете мати склянку.

Нема то, як у раю, неправда?

*

*

На вулицях міста збирають на "упавших дівчат". Підходять до одного пана, а він каже:

— На що ви збираєте? На упавших дівчат? Дуже корисна ціль. Тільки я вірю в безпосередню допомогу.

*

Коли небіщик Сталін посилав маршала Рокосовського до Польщі на пост свого намісника, Рокосовський відпрошувався від цієї посади, кажучи, що він не хоче міняти совєтського одностроєю на польський.

Сталін махнув рукою:

— Дурак, ти, та й годі, та ж мені краще оплачується тебе одного вбрати в польську уніформу, як цілу польську армію вбирати в совєтський стрій.

*

На лекції релігії в недільній школі питає священик малого Джека:

— Скажи мені, чому Господь викинув Адама й Еву з раю?

— Певно вони не платили ренту, — відповів Джек.

*

Чоловік до жінки:

— Вже сам не знаю, як тобі догодити. Люблю тебе понад життя, роблю все, що тільки хочеш, а ти все незадоволена. Чи твій перший чоловік був ліпший?

— Певно що так.

— А що ж він тобі такого зробив?

— Вмер три роки по шлюбі...

—— о ——

ДОДАТОК

В нашому житті трапляються часами моменти, коли нам треба виголосити коротшу, чи довшу промову, головно з нагоди різних родинних свят. Чи це буде весілля, чи уродини, чи імянини, чи може ювілей наших добрих знайомих, може так випасти, що на нас спаде приємний обовязок промовити і в коротких, але щирих словах висловити ті всі почування, що ними повняться серця присутніх. Часами в такій зворушливій хвилині може навіть забракнути слів, щоб висловитися як належало б і коли людина до того не приготована, може вона знайтися в доволі прикрій ситуації. На дальших сторінках подаємо кілька взірців таких принагідних промов, які можна взяти за підставу і відповідно змінивши, чи навіть доповнивши, ужити їх в випадку потреби. Навіть найбільше відомі промовці завжди приготовляються до свойого виступу, а що щойно говорити про кожного із нас, що таким вродженим промовцем не є. Але відповідно приготовившись і передумавши кожен із нас потрапить в гарній формі висловити ті всі почування, які є звичайними для такого рода нагод.

1. ХРЕСТИНИ

Дорогі батьки і всі ви, що були свідками, як новий (нова) житель (жителька) нашої землі, (тут подати імя дитини) доступив (доступила) ласки святого хрещення, дозвольте мені з тієї важної і святочної нагоди промовити кілька слів. Бог післав нам усім велику радість, між нами лежить новоохрещений янгол, наша церква має одного члена більше, а наші господарі радіють уже сьогодні тією своєю майбутньою потіхою, яку їм післав Бог.

Я певен, що ми всі від найщирішого серця бажаємо тій дитинці, щоб вона росла в Божій ласці здоровою, кріпкою і стала колись поміччю і славою для своїх батьків, вінцем їхнього життя. Нехай виросте те дитя на вірного сина (вірну дочку) нашої многостраждальної України, хай своїм життям докаже, що і тут, за морем і ми і діти наші любимо і не забуваємо, про нашу прадідну українську землю і про її долю.

Дитя оте вступило сьогодні на нову дорогу життя. А старий український звичай каже, щоб того, хто вирушає в далеку дооргу щедро обдарувати. Тому, думаю, що це буде не тільки моїм бажанням, але всіх нас присутніх, щоб обдарувати і цього (цю) маленького подорожнього (подорожню) від щирого серця, щоб облекшити йому ту довгу дорогу, яка перед ним (нею):

(Після дарування)

А тепер і нашому новоохрещеному (новоохрещеній), його (її) батькам хай милосердний Господь пошле "многая і благая літа".

(Подяка батька)

Дорогі мої гості, від свого і моєї доброї дружини імені щиро дякую вам, що ви не погордили нашими скромними порогами, а прийшли, щоб порадуватись із нами. Щиро дякую вам за ваші цінні дарунки і побажання. Ми будемо старатися і дбати, щоб наше дитя росло, миле Богові, вдячне людям, а Україні на славу. Дякуючи вам усім, дорогі гості, за ваше таке щире серце, прошу Бога, щоб послав вам усім "многая літа".

2. ЗАРУЧИНИ

Дорогі гості, в наших часах стали модними "несподіванки". Ось і на сьогоднішню нашу вечірку ми маємо для вас несподіванку. Ця несподіванка, я вірю, сповнить наші серця радістю. Наш добрий знайомий пан (подати прізвище) заручився із панною (прізвище) і по їхніх обличчях ми можемо бачити, які щасливі сьогодні вони є. Хочу побажати від щирого серця за-

рученим, щоб їхнє життя поплило щасливо і радісно. Маю надію, що ми всі матимемо ще одну нагоду побажати їм усього найкращого, а саме на весіллі, тому кінчу коротким і щирим "Многая літа".

3. ВЕСІЛЛЯ

а) Дорогі наші молодята, достойні батьки і ви, весільні гості. Ніслав нам Господь велику радість бачити сьогодні цю щасливу пару, яка з благословенням Божим вступила на нову дорогу життя. Їх злучила любов, вони присягнули собі любов і пошану, вони присягнули спільно іти своїм життєвим шляхом, допомагати собі в трудних хвилинах навзаїм. Хай те їхнє життя буде тихе і спокійне, як спокійна хвиля ріки, а згода і єдність хай панує в їхньому житті. Нехай минає їх усяке нещастя, а достаток буде їх щоденним гостем. Хай Бог наділить їх кріпким здоровям і всім добром. Хай вони діждуться тієї благословенної хвилини, коли діточки окружать їх вінцем радости.

А старинним українським звичаєм, ми гості сьогоднішнього весільного прийняття поможім їм щедрою рукою зачати ту нову дорогу життя, не поскупім наших дарунків для нашої молодої, щоб у добрі і щастю плило її життя із її любим чоловіком на многії і благії літа...

б) Дорогі гості. Така вже доля весільного старости, шо він повинен привитати українським щирим словом і молодих і гостей. Може молоді й не дуже охотно будуть того слова слухати, бо для них в ту хвилину найцікавішою є мова їх власних сердець, але вислухати мусять. Тим більше, що моє слово буде коротке, але щире.

Бажаю вам, молодята, всього того, чого ви собі самі бажаєте, і чого ми всі тут зібрані вам бажаємо.

Ти, наш молодий князю, радій красою і добротою своєї дружини, люби її вірно і шануй і памятай, що від сьогодні ти для неї опіка й опора. Трудися, не жалій труду для свойого родинного гнізда, яке буде для тебе потіхою і мирною пристанню на ціле, дай Боже, довге життя.

А ти, наша княгине, будь розрадою в житті свойого чоловіка, будь для нього як та весняна пахуча прекрасна цвітка, що приносить щастя і радість. Добра дружина це найбільший скарб для свого чоловіка.

А ми, дорогі гості, що зібрались тут сьогодні, щоб порадуватись і повеселитися, зложім для наших молодих памятку, памятку що буде доказом нашої любови і щирости для них. І враз із нашою щирою жертвою для молодих заспіваймо їм многая і благая літа. (Всі співають).

І батькам молодого і молодої і всій їхній родині також "многая літа". Ну і гостям, що так щиро тут зібралися "Многая і благая літа".

ЗАМІТКА: Коли б молоді не бажали собі збірки, то вказаним є перевести таку збірку на якусь загальноукраїнську ціль.

в) Дорогі молодята наші, за поміччю Божою ви зачали сьогодні своє нове життя. Тішитеся ви і радіємо ми з вами, хоч і не повною є наша радість, бо ті, що сьогодні першими між нами повинні бути, а саме батьки (тут подати: молодого, чи молодої, чи обоїх) далеко звідсіля. За сьоми морями, за сьоми ріками, за сьоми горами вони, розділені від нас непрохідними кордонами, що їх людська злоба поставила впоперек світу. Не розплела рідна ненька коси твоєї, не скропила твого личка своїми щасливими сльозами, не поблагословив вас батько святим образом, по прабатьківському звичаю українському. Але їхня любов батьківська лине через моря й океани, через гори і ліси, вона з вами. Вони здалека благословлять вас і вони радіють і сподіваються, що ви принесете їм шану своїм спокійним, чесним життям.

Вони устами моїми благословлять вас на нову дорогу життя, бажають вам з роси і з води, щоб ви зла не знали, а в щасті і радості жили і за них ніколи не забули.

А ми всі, що тут зібралися, долучім до наших побажань щирий дарунок, нашим молодим на памятку і від щирого серця побажаймо їм многих і благих літ.